

The Service of the Salutations to the Most Holy Theotokos

Source: (Greek Orthodox Archdiocese of America)
(http://www.goarch.org/chapel/chant/akathist/index_html)

Chanted at Small Compline on the Fridays of Lent

On the first four Fridays of Lent, according to the current Constantinopolitan practice, we chant the Service of the Salutations to the Theotokos at Small Compline. In the evening, we read Small Compline through the Creed, and then chant the Canon of the Akathist in its entirety, in each ode doing six troparia, including the eirmos as indicated:

Canon of the Akathist[1]

by Saint Joseph the Hymnographer

Ode One. Tone Four. The Eirmos.[2]

My mouth shall I open wide, * and it will thus be with Spirit filled. * A word shall I then pour out[3] * unto the Mother and Queen. * I will joyously * attend the celebration * and sing to her merrily, * lauding her miracles. (Twice)

Troparia

Most Holy Theotokos, save us.

O Maiden and Virgin pure, the great Archangel beholding you * the animate book of Christ which by the Spirit was sealed * did exclaim to you: * Rejoice, O joy's container, * through whom shall the curse upon * the primal mother be loosed.

Most Holy Theotokos, save us.

Rejoice, Virgin Bride of God, the restoration of fallen man, * the mortification of Hades, O blameless one, * and the palace of * the only King and Sovereign, * rejoice. Fiery throne of the * Ruler of all, rejoice.

Glory

Rejoice, you the only one who budded forth the unfading rose. * Rejoice, who have given birth unto the sweet apple tree. * Of the King of all * the aromatic balsam, * rejoice, O unwedded Maid, * the world's deliverance.

Both now

O treasure of chastity, rejoice; through you we have risen up * from out of our fall. Rejoice, sweet smelling lily that sends * forth its fragrant scent, * O Lady, to the faithful; * aromatic incense and * costly anointing oil.

Ode Three. The Eirmos.[\[4\]](#)

Establish your servants who extol you, * O Mother of God, for they have formed * a spiritual choir for you * the living and abundant fount; * and crowns of glory graciously * in your divine glory grant to them. (Twice)

Troparia

Most Holy Theotokos, save us.

The land that has tillered[\[5\]](#) the divine stalk * while clearly continuing untilled, * rejoice, O table animate * that held the holy bread of life. * Rejoice, O never empty fount * of living water, O blessed one.

Most Holy Theotokos, save us.

The heifer that mothered for the faithful * the unblemished Bullock, O rejoice. * Rejoice, the ewe that yeaned[\[6\]](#) the Lamb * of God Who takes away the sins * of all the world. O mercy seat, * rejoice, who fervently expiate.

Glory

The luminous morning that alone brings * Christ the Sun of Righteousness, rejoice. * O dwelling place of light, rejoice; * dispeller of the dark, rejoice. * For you diminished utterly * the darkened demons of Lucifer.

Both now

Rejoice, only veritable east gate * that only the Logos has gone through. * Rejoice, for in your giving birth * you shattered Hades' bars and gates. * All-lauded one, rejoice, divine * entrance of those who are being saved.

Ode Four. The Eirmos.[\[7\]](#)

He who sits in holy glory * on the throne of Divinity, * on a swift and light cloud, * Jesus has arrived, the surpassing God, * and by the might of His undefiled hand has saved * those who cry aloud: * Glory, O Christ, to Your power be.

Troparia

Most Holy Theotokos, save us.

Unto you in songful voices * do we loyally say, rejoice, * mountain rich and curdled * in the Holy Spirit, all-lauded one. * Rejoice, O seven-branched lamp stand and the golden jar * with the manna that * sweetens the senses of pious folk.

Most Holy Theotokos, save us.

O rejoice, untainted Lady. * Mercy seat for the world, rejoice, * ladder elevating * everyone from earth by an act of grace. * Rejoice, O heavenly bridge that is conveying from death * unto life, in truth, * all those who chant hymns of praise to you.

Most Holy Theotokos, save us.

More exalted than the heavens, * O immaculate Maid, rejoice, * as the one who carried * earth's Foundation painlessly in your womb. * Rejoice, O murex[\[8\]](#) who dyed in your own virgin blood * the divine purple robe * worn by the King of angelic hosts.

Glory

Lady, truly you gave birth to * the divine Giver of the law * Who erases freely * everybody's record of lawlessness. * Incomprehensible depth and height unspeakable, * O unwedded Maid, * rejoice, through whom we are deified.

Both now

We extol you who have woven * the unwoven by human hands * crown of hope and glory * for the world, O Virgin, and say, rejoice, * to you the fortification and the citadel * and protective wall * and sacred refuge for everyone.

Ode Five. The Eirmos.[\[9\]](#)

A mazed was the universe * by your divine magnificence. * For while never consummating wedlock, * you held, O Virgin, the God of all in your womb, * and gave birth unto a timeless Son * Who awards salvation to * all who chant hymns of praise to you.

Troparia

Most Holy Theotokos, save us.

R ejoice, for you carried in * your womb the Way that leads to life. * Bride of God, rejoice, all-blameless Maiden * who saved the world from the flood of sin. Rejoice, * awe-inspiring message and report, * habitation of the One * who is Lord of creation all.

Most Holy Theotokos, save us.

T he might and the fortress of * the human race, O spotless one, * O rejoice, the holy place of glory, * slayer of Hades, the bridal chamber of light. * Delight of the Angels, O rejoice. * Helper of the ones who pray * to you faithfully, O rejoice.

Most Holy Theotokos, save us.

T he fiery chariot * of God the Logos, O rejoice; * Lady, living paradisal garden * which in its center contains the tree of life, * the Lord Whose deliciousness gives life * unto those who eat with faith, * who were subject unto decay.

Glory

Y our power enheartens us. * We loyally cry out, rejoice, * unto you the city of the great King, * about which glorious and remarkable things * perspicuously[\[10\]](#) have been declared. * O unquarried mountain and * depth unfathomable, rejoice.

Both now

R ejoice, O Immaculate, * the spacious dwelling of the Word; * oyster that produces the divine Pearl. * Rejoice, O Lady, exceeding wonderful; * reconciliation with the Lord * for all who beatify[\[11\]](#) * you the Mother of God each day.

Ode Six. The Eirmos.[\[12\]](#)

L et us possessed of a godly mind, * observing this divine and all-venerable feast in honor of * the Theotokos, come clap our hands, * while glorifying God who was truly born of her. (Twice)

Troparia

Most Holy Theotokos, save us.

The undefiled chamber of the Word, * for all the cause of deification, O Immaculate, rejoice. *
The Prophets' echoing prophesy, * rejoice, and the adornment of the Apostles all.

Most Holy Theotokos, save us.

From you has dripped the refreshing Dew, * undoing polytheism's fever, and we therefore say to
you: * Rejoice, the fleece that was wondrously * bedewed, O holy Virgin, which Gideon foresaw.

Glory

Behold, we cry unto you, rejoice. * Become for us a harbor and anchorage, for we are tossed about
* upon the sea of adversities * and of the many scandals of him who wars with us.

Both now

O cause and reason for holy joy, * cause holy grace to shine on our reasoning that we may cry,
rejoice, * O unconsumed bush and shining cloud * that overshadows ceaselessly the believers all.

Ode Seven. The Eirmos.[\[13\]](#)

Godly-minded three * did not adore created things * in the Creator's stead, * but bravely trampling
upon * the threat of the furnace fire chanted joyfully: * O supremely praised * and most exalted
Lord and God * of the fathers, You are blessed.

Troparia

Most Holy Theotokos, save us.

We sing hymns to you * and shout: Rejoice, O chariot * of the intelligible Sun. * Rejoice, O
veritable vine * that cultured the ripened cluster dripping with wine, * making glad the hearts *
and souls of all who faithfully * praise and glorify you daily.

Most Holy Theotokos, save us.

Bride of God, rejoice, * who carried in your womb the Healer of the human race. * Rejoice, O
mystical rod * that blossomed the flower that will never wilt away. * O Lady, rejoice, * through
whom we are fulfilled with joy * and inherit life eternal.

Most Holy Theotokos, save us.

Insufficient is * the tongue of any orator * for hymns extolling you * who were exalted above *
the Seraphim, having given birth to Christ the King; * Whom, O Lady, beseech * to rescue now
from every harm * those who bow in faith before you.

Glory

The ends of the earth * extol you and pronounce you blest, * and they cry out to you: * Rejoice, the tablet on which, * O pure one, the Word was by the Father's hand inscribed. * Intercede with Him, * O Theotokos, to enroll * in the book of life your servants.

Both now

We your servants now * beseech you and we bend the knee * of our heart to you. * O pure one, lend us an ear, * and save us, for we are drowning in adversities. * And your City redeem, * O Theotokos, from the hands * of the infidel invaders.

Ode Eight. The Eirmos.[\[14\]](#)

Pious children stood within the furnace. * The Child of the Theotokos went and rescued them. * He who was prefigured then, * manifestly active now, * is gathering together the entire universe * to sing the hymn: * O praise and supremely * exalt the Lord, O all you His works, unto the ages.

Troparia

Most Holy Theotokos, save us.

You welcomed into your womb the Logos; * you held in your arms the One Who holds all things. * With your milk you nourished Him * Who by a nod gives nourishment, * O purest Maiden, unto the entire universe; * to Whom we sing: * O praise and supremely * exalt the Lord, O all you His works, unto the ages.

Most Holy Theotokos, save us.

The glorious myst'ry of your childbirth * did Moses perceive within the burning bush. * Children once in Babylon * vividly prefigured this; * for standing in the midst of fire they remained unburnt, * O undefiled * and all-holy Virgin. * And therefore we extol you in hymns unto the ages.

Most Holy Theotokos, save us.

We who were left naked through beguilement * have worn, through your pregnancy, the garment of * incorruptibility; * and we who were sitting in * the darkness of our errors now have contemplated the light, * O dwelling place * of light, holy Damsel. * And therefore we extol you in hymns unto the ages.

Glory

Deceased have been quickened through your power, * for pregnant were you with life hypostasized. * They who once were speechless now * speak with newfound eloquence. * Diseases are exterminated, lepers purified. * The legions of * the aerial spirits, * O Virgin, are defeated, for you are man's salvation.

Both now

O Birthgiver of the world's salvation, * through you we are raised from earth unto the heights. * Ever-blessed Maid, rejoice, * fortress and protective veil, * O pure one, the defense and the fortification of all * who sing the hymn: * O praise and supremely * exalt the Lord, O all you His works unto the ages.

Ode Nine. The Eirmos.[\[15\]](#)

All you born on earth, * with festival lamps in hand, in spirit leap for joy; * heavenly intelligences * of incorporeal Angels, celebrate * and honor thus the sacred feast of the Mother of God, * crying loudly: * O rejoice, all-blessed one, * ever-virgin and pure, who gave birth to God.

Troparia

Most Holy Theotokos, save us.

So that we may cry, * rejoice, unto you through whom we faithful have become * sharers of eternal joy, * O Maiden, rescue us from temptations all, * barbarian invasions and from every other scourge, * which are bound to * follow on the multitude * of transgressions committed by sinful man.

Most Holy Theotokos, save us.

Since you have appeared, * our light and our surety, we therefore shout to you: * O unsetting star, rejoice, * from which the great Sun emerged unto the world. * Rejoice, O pure one, for you opened Eden closed of old. * O rejoice, the * fiery pillar ushering * humankind out of bondage to life on high.

Most Holy Theotokos, save us.

Come and let us stand * reverently within the temple of our God and say: * Mistress of the world, rejoice. * Rejoice, O Mary, the Lady of us all. * Rejoice, for among women you alone are blameless and fair; * holy vessel * which accepted the divine * inexhaustible ointment poured over you.

Glory

Pure and guileless dove * who brought forth the Lord of mercy as an olive branch, * Ever-virgin, O rejoice. * The boast of every devout monastic Saint, * rejoice, the crown of laurel of the martyr athletes. Rejoice, * the divine adornment of the righteous all, * and for us the believers deliverance.

Both now

Spare us, O our God, * Your very inheritance, by overlooking now * all of our iniquities, * O Christ, accepting for this the fervent prayers * of her who without seed conceived on earth and

carried You * Who in Your great * mercy and Your love for man * willed to take on the form that was not Your own.

Katavasia: All you born on earth. (Twice)

Then the following Kontakion is chanted slowly in the classic long melody by two choirs alternating lines:

Tone Eight (Pl. IV). Original Melody. [\[16\]](#)

O Champion General, I your City now inscribe to you

Triumphant anthems as the tokens of my gratitude,

Being rescued from the terrors, O Theotokos.

Inasmuch as you have power unassailable,

From all kinds of perils free me so that unto you

I may cry aloud: Rejoice, O unwedded Bride.

-or-

to the short melody

While this is being chanted, the priest wearing epitrachilion and phelonion censes the icons and the people. Then, standing before the icon of the Theotokos, he intones the set of six oikoi of the Salutations appointed for the day in a loud voice, while the people listen standing. At the end of each oikos, the choir repeats the refrain melodically as the priest censes the icon of the Theotokos. On the fourth Friday, after the final oikos, the priest again intones the first oikos "A" without the threefold repetition of the first sentence. When the priest finishes the set of oikoi appointed for the day, the Kontakion is again chanted by the two choirs, but in the usual short melody.

When the Salutations are recited daily at home or in Church or at any time and place, after lighting a candle and standing before the icon of our Most Holy Lady Theotokos, when this is possible, we begin by reciting the Apolytikion, When he perceived, and then the Salutations from beginning to end, and finish with the Kontakion, O Champion General. This is the practice of the Fathers on the Holy Mountain who count it their greatest joy and duty to learn the Salutations by heart and to salute the All-holy Virgin Mary at least once each day solemnly reciting them, as do likewise countless pious Christians and devout servants of hers throughout the world.

Apolytikion. Tone Eight (Pl. IV).

Original Melody [\[17\]](#)

When he perceived what had secretly been ordered, * to the abode of Joseph urgently reported * the unbodied one and said unto the Unwedded: * The Lord who has bowed the heavens in His descent, * in you is contained completely and without change; * and beholding Him in your womb * taking the form of a slave, * astounded I cry out to you: * Rejoice, O unwedded Bride.

SALUTATIONS & REFRAINS

Note: Audio recordings are supplied below only for the first week of salutations. The first example is in Mode Plagal IV, the second in Mode Plagal I, and the third in Mode Plagal II.

FIRST WEEK

An Angel of supreme rank was sent down from heaven to say to the Theotokos, Rejoice. (Thrice) And perceiving You take bodily form at the sound of his bodiless voice, O Lord, he was astounded and he stood shouting to her such salutations:

Rejoice, through whom is the joy to shine forth.
Rejoice, through whom is the curse to vanish.

Rejoice, restoration of Adam the fallen one.
Rejoice, liberation of Eve from tears.

Rejoice, height to which the thoughts of men are hardly able to ascend.
Rejoice, depth which for the Angels' eyes is very hard to apprehend.

Rejoice, for you are a throne for the King.
Rejoice, for you hold the One who holds everything.

Rejoice, the star causing the Sun's manifestation.
Rejoice, the womb of the divine incarnation.

Rejoice, through whom is creation re-created.
Rejoice, by whom is the Creator procreated.

Rejoice, O unwedded Bride.

Beholding herself wholly kept in chastity, boldly says to Gabriel she who is holy: The exceptional tidings of your voice seem difficult for my soul to accept. For what do you mean, pregnancy by unseeded conception, crying, Alleluia.

Curious to know knowledge that is knowable to no one, the Virgin cried to the serving Angel:
How is it possible for a son to be born of inviolate loins? Tell me please. And he with fear
replied to her, albeit shouting thusly:

Rejoice, initiate of secret counsel.
Rejoice, assurance of what calls for silence.

Rejoice, introduction to the miracles of Christ.
Rejoice, consummation of His articles of faith.

Rejoice, heavenly ladder by which did God himself descend.
Rejoice, bridge that conveys unto heaven earthborn men.

Rejoice, the wonder most renowned among Angels.
Rejoice, the wound greatly bemoaned by the demons.

Rejoice, who bear the Light inexplicably.
Rejoice, who declare the manner to nobody.

Rejoice, transcending the knowledge of scholars.
Rejoice, illumining minds of believers.

Rejoice, O unwedded Bride.

Divine power of the Most High, to effect her conception, overshadowed the unwedded Damsel;
and it made her luxuriant womb to appear as a luscious field for everyone who desires to reap
salvation while chanting, Alleluia.

Eagerly did the Virgin, hosting God in her body, then hasten to visit Elizabeth, whose own infant
recognized the voice of her greeting at once and rejoiced in the womb; and with leaps and
bounds for songful sounds, he shouted to the Theotokos:

Rejoice, the branch with its shoot unwithered.
Rejoice, the ranch with its fruit unblemished.

Rejoice, for the man-loving Husbandman you cultivate.
Rejoice, for the Gardener of our life you germinate.

Rejoice, arable land yielding tender mercies hundredfold.
Rejoice, banquet table whereupon has forgiveness overflowed.

Rejoice, for the meadow of delight you make flourish.
Rejoice, for a haven of our souls do you furnish.

Rejoice, accepted incense of intercession.
Rejoice, the universe's expiation.

Rejoice, the good pleasure of God unto mortals.
Rejoice, the confidence of mortals before God.

Rejoice, O unwedded Bride.

Fraught within with confusion brought about by doubtful thoughts, the temperate Joseph was troubled as he looked upon you the unwed and suspected adultery, O blameless one. But when he learned that your conception was by the Holy Spirit, he uttered, Alleluia.

SECOND WEEK

Gloriously extolling the incarnate appearance of Christ did the shepherds hear the Angels. And running as though to a shepherd, they perceived Him to be as it were a blameless lamb that had been pastured in the womb of Mary whom they lauded saying:

Rejoice, O Mother of the Lamb and Shepherd.
Rejoice, O sheepfold of sheep with reason.

Rejoice, who ward off invisible enemies.
Rejoice, who open the portals of Paradise.

Rejoice, for the things of heaven are now exulting with the earth.
Rejoice, for the things of earth along with heaven dance for joy.

Rejoice, indefatigable voice of the Apostles.
Rejoice, undefeatable valiance of the Martyrs.

Rejoice, the mighty foundation of faith.
Rejoice, the bright indication of grace.

Rejoice, through whom is Hades divested.
Rejoice, through whom we are vested in glory.

Rejoice, O unwedded Bride.

Having visibly sighted the star proceeding Godward, the Magi followed after its brightness; and thereto clinging as to a light did they search thereby for a mighty King; and reaching the Unreachable they rejoiced and shouted to Him: Alleluia.

In the hands of the Virgin saw the Chaldeans' children Him who fashioned mankind with His own hand; and perceiving that He was the Lord, even though He had taken the form of a slave, they hastened to pay tribute with gifts and salute the blessed Maiden:

Rejoice, O Mother of the unsetting Star.
Rejoice, O dawn of the mystical Day.

Rejoice, who extinguished the furnace of fallacy.
Rejoice, who enlighten initiates of the Trinity.

Rejoice, for you have deposed the inhuman tyrant from his reign.
Rejoice, for you have disclosed Christ the Lord who is humane.

Rejoice, O redeemer from the Magian¹⁸ religion.
Rejoice, who deliver from the clay of the burdens.¹⁹

Rejoice, for the cult of fire you terminate.
Rejoice, from the flame of passions you liberate.

Rejoice, the guide of believers to temperance.
Rejoice, the gladness of all generations.

Rejoice, O unwedded Bride.

Keeping to the oracles that bore on You, the Magi, having now become God-bearing heralds,
proclaimed to all that You are the Christ as they journeyed back to their own country Babylon,
abandoning Herod as a babbling king who knew not how to sing, Alleluia.

Lighting in Egypt the true illumination, You dispelled the darkness of delusion; O Savior, for
the idols thereof, unable to endure Your might, tumbled down, while they who were delivered
from them shouted to the Theotokos:

Rejoice, man's rehabilitation.
Rejoice, the demons' ruination.

Rejoice, who crushed the delusion of fallacy.
Rejoice, who uncovered the ruse of idolatry.

Rejoice, sea that caused the spiritual Pharaoh to drown.
Rejoice, rock that gave those thirsting for life to drink.

Rejoice, pillar of fire that guides those in darkness.
Rejoice, shelter of the world that is wider than the cloud was.

Rejoice, supplanting manna as edibles.
Rejoice, supplying holy delectables.

Rejoice, for you are the land of promise.
Rejoice, from you flow the milk and the honey.

Rejoice, O unwedded Bride.

Master, You were presented as a babe unto Symeon on the threshold of being transported out of this present beguiling age, but also perceived by him to be perfect God; for which cause did he marvel at Your ineffable wisdom, crying: Alleluia.

THIRD WEEK

New creation was shown by the Creator in showing himself unto us whom He created, sprouting up from an unseeded womb, while preserving it just as it was, inviolate, so that beholding the miracle we might extol her, exclaiming:

Rejoice, O flower of incorruptness.
Rejoice, O crown of laurel for continence.

Rejoice, for in you resurrection is typified.
Rejoice, for angelical life you exemplified.

Rejoice, fertile tree with luscious fruit, by which believers are sustained.
Rejoice, foliaged tree beneath which are many sheltered in its shade.

Rejoice, for you were pregnant with the Guide for the errant.
Rejoice, for of the Freer of captives you are the parent.

Rejoice, who plead till the just Judge surrenders.
Rejoice, forgiveness for many offenders.

Rejoice, the vesture of those stripped of confidence.
Rejoice, the tender love that conquers every longing.

Rejoice, O unwedded Bride.

On seeing the strange childbirth, let's be estranged from the mundane, transporting our mind unto heaven. For this purpose the supernal God as a humble human being appeared down on earth, intending to attract unto the summit those who cry out to Him, Alleluia.

Present below completely and above nowise absent was the uncircumscribable Logos. For it was no migration through space, but divine condescension that had taken place, and childbirth from a God-possessed Virgin who hears this that follows:

Rejoice, the uncontainable God's container.
Rejoice, the magnificent mystery's doorway.

Rejoice, for unbelievers a doubtful story.
Rejoice, for the believers the doubtless glory.

Rejoice, all-holy vehicle of Him who rides the Cherubim.
Rejoice, exquisite domicile²⁰ of Him who mounts the Seraphim.

Rejoice, who integrate in yourself a contradiction.
Rejoice, who incorporate both virginity and parturition.²¹

Rejoice, through whom the trespass was nullified.
Rejoice, through whom was Paradise opened wide.

Rejoice, the opener to Christ's kingdom.
Rejoice, the hope of eternal blessings.

Rejoice, O unwedded Bride.

Quite amazed by the great deed of Your incarnation was the entire nature of Angels. For the once inaccessible God they beheld accessible to all as a man, with us together sojourning while thusly hearing from everyone: Alleluia.

Richly eloquent rhetors we see speechless as fishes when they contemplate you, O Theotokos. For at a loss are they to explain how you managed childbirth and a virgin yet remain. But we, in marveling at the mystery, cry out with conviction:

Rejoice, God's Wisdom's repository.
Rejoice, His providence's depository.

Rejoice, who prove the philosophers wisdomless.
Rejoice, who reprove the sophists as ridiculous.

Rejoice, for the fierce debaters becoming fools lost their taste.
Rejoice, for the creators of the myths have faded away.

Rejoice, you who rend the webs of the Athenians.
Rejoice, you who fill the nets of the Fishermen.

Rejoice, who drag out from the deep of ignorance.
Rejoice, who illumine many with cognizance.

Rejoice, the barge for those seeking salvation.
Rejoice, the harbor for life's navigators.

Rejoice, O unwedded Bride.

Set on saving the cosmos, He who set all things in order came down to it of His own volition. And though being the Shepherd as God, for us He appeared like us, as a man; and having called His own, like by like, as God He hears, Alleluia.

FOURTH WEEK

Theotokos, O Virgin, you are the fortress for virgins and all who to you run for refuge. For the Maker of heaven and earth, O immaculate Maiden, thus constructed you. He inhabited your womb and instructed all how to address you:

Rejoice, O pillar of the virgin station.
Rejoice, O portal of man's salvation.

Rejoice, initiator of interior renaissance.
Rejoice, administrator of God's beneficence.

Rejoice, for you regenerated those who were shamefully conceived.
Rejoice, for you reeducated those whose intellects had been seized.

Rejoice, incapacitator of the deflowerer of sanity.
Rejoice, procreator of the Sower of chastity.

Rejoice, of ungamitic²² union the bridal room.
Rejoice, who unite believers to the Lord as Groom.

Rejoice, O beautiful nursemaid of virgins.
Rejoice, O bridesmaid of souls that are holy.

Rejoice, O unwedded Bride.

Unsuccessful is every hymn that hastens to pay tribute to the multitude of Your tender mercies. For even if we offer You odes in number equal to the sands, O holy King, yet we do nothing worthy of what You have given us who cry to You: Alleluia.

Viewing the holy Virgin, we see a light-bearing lantern that shone upon those who were in darkness. For she lit the immaterial light, and to divine knowledge thus conducts everyone, enlightening the intellect, and honored by such acclamations:

Rejoice, the ray of the intelligible daystar.
Rejoice, the beam of the unwaning luster.

Rejoice, flash of lightning that brightly illumines souls.
Rejoice, who like thunder have stunned our enemies.

Rejoice, for you cause the rising up of the light that brightly glows.
Rejoice, for you cause the gushing up of the stream that mightily flows.

Rejoice, who illustrate the baptismal font's image.
Rejoice, who eliminate the stain of sin's stigma.

Rejoice, the laver washing out consciences.
Rejoice, the krater²³ serving what gladdens hearts.

Rejoice, the fragrance of Christ's aroma.
Rejoice, the life of mystical feasting.

Rejoice, O unwedded Bride.

Wishing to grant remission of ancient obligations, He who cancels the debts of all people came himself as a stranger and dwelt among those who were from His divine grace estranged; and tearing up the bond of sin, He hears from everyone, Alleluia.

Extolling your birthgiving with songs, we all praise you as a live temple, O Theotokos. For the Lord who encompasses all in His hand, having made His abode in your womb, sanctified you and glorified you and taught all people to cry to you:

Rejoice, O tabernacle of God the Logos.
Rejoice, O holier than the holies.

Rejoice, ark that was gilt by the Spirit.
Rejoice, life's inexhaustible treasure.

Rejoice, exquisite diadem of kings with true beliefs.
Rejoice, reverential pride of profoundly pious priests.

Rejoice, the Church's unshaken citadel.
Rejoice, the Empire's fortress that never fell.

Rejoice, through whom rise trophies of victory.
Rejoice, through whom fall enemies utterly.

Rejoice, my bodily health's restoration.
Rejoice, my soul's everlasting salvation.

Rejoice, O unwedded Bride.

In a low voice by a chanter: "Most Holy Theotokos, save us."

You, all-laudable Mother who gave birth to the Logos Who is holiest of all who are holy: (thrice)
O accept this offering now, and from calamities all deliver everyone, and redeem from the future
torments of hell those who cry out with zeal: Alleluia.

Then the priest again intones the first oikos "A".

*At the end of the appointed set of oikoi, the Kontakion is again chanted by the two choirs, but in
the usual short melody.*

Tone Eight (Pl. IV). Original Melody.

O Champion General, I your City now inscribe to you
Triumphant anthems as the tokens of my gratitude,
Being rescued from the terrors, O Theotokos.
Inasmuch as you have power unassailable,
From all kinds of perils free me so that unto you
I may cry aloud: Rejoice, O unwedded Bride.

-or-

to the short melody

Then follows the rest of Small Compline.

*On the Fifth Week, when the entire Akathist Hymn is chanted in conjunction with Small
Compline, after the Creed we chant the Apolytikion, When he perceived, thrice; and then the
priest intones the first set of six oikoi. Then the choirs chant Odes One and Three of the Canon.
Then the Kontakion, O Champion General, is chanted; and the priest intones the second set of
oikoi. Then the choirs continue with Odes Four, Five and Six of the Canon. Again the Kontakion,
and the priest intones the third set of oikoi. Odes Seven, Eight and Nine; the Kontakion, and the
fourth set of oikoi, ending with the first oikos "A". The Kontakion is chanted once more by the
two choirs as usual. Then follows the rest of Small Compline.*

Just before the close of the Small Compline, the following Kathisma is chanted:

Tone Three. Original Melody.²⁴

Seeing the beauty of your virginity, * and how resplendently shone forth your chastity, * amazed
was Gabriel who cried to you thus, O Theotokos: * What shall I present to you * as a worthy
encomium? * What shall I address you as? * At a loss and perplexed am I. * As ordered, therefore,
thus do I shout to you: * Rejoice, O Maiden who are full of grace!

[1] The acrostic of the Greek original has not been reproduced.

[2] ?νο?ξω τ? στ?μα μου

[3] An exact rendering of the Greek word ?ρε?ξομαι *I shall eruct*, which also meets the metrical requirements.

[4] Το?ς σο?ς ?μνολ?γους

[5] Tiller = to put forth tillers, i.e. stalks or sprouts.

[6] Yean = to bring forth young – used of sheep.

[7] ?καθ?μενος?νδ?ξ?

[8] Murex = a mollusk yielding a purple dye.

[9] ?ξ?στη τ? σ?μπαντα

[10] Perspicuously = clearly.

[11] Beatify = to declare blessed.

[12] Γ?νθε?αντα?την

[13] Ο?κ?λ?τρευσαν

[14] Πα?δαζε?αγε?ς

[15] ?παςγηγεν?ς

[16] Γ??περμ?χ?

[17] Γ? προσταχ?ν

Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΑΚΑΘΙΣΤΟΥ ΥΜΝΟΥ
[ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ]
ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Τὸ πρωτότυπο κείμενο με νεοελληνική απόδοση τοῦ θεολόγου Εὐαγγέλου Γ. Καρακοβούνη

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος, οἱ τόσο δημοφιλεῖς «Χαιρετισμοὶ» στὴν Παναγία, εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ σημαντικὰ ὑμνογραφικὰ κείμενα τῆς βυζαντινῆς περιόδου, συνδεδεμένος ὄχι μόνο με τὴν ἐκκλησιαστικὴ (λατρευτικὴ) ζωὴ, ἀλλὰ καὶ με τὴν ἐθνικὴ πορεία τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀναγνώρισε στὸ πρόσωπο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τὴν «Ὑπέρμαχο στρατηγόν», τὴ σκέπη καὶ τὴν προστασία του.

Ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, ὅπως ἔχει διαμορφωθεῖ σήμερα, συμψάλλεται με τὸ Μικρὸ Ἀπόδειπνο τμηματικὰ τὴν Παρασκευὴ τὸ ἑσπέρας τῶν πρώτων τεσσάρων ἐβδομάδων τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, καὶ ὁλόκληρη τὴν Παρασκευὴ τῆς πέμπτης ἐβδομάδος τῶν Νηστειῶν.

Εὐελπιστοῦμε πὼς με τὴν παράλληλη παράθεση τοῦ κειμένου καὶ τῆς μεταφράσεως στὴ νεοελληνικὴ, ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου θὰ γίνεῖ περισσότερο προσιτὴ στοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς.

Α΄

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ
ΤΗΣ Α΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ
ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Ὁ ἱερεύς:

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε· νῦν, καὶ αἰεὶ,
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Δόξα σοι Χριστέ, ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν, δόξα σοι.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρών, καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωῆς χορηγός, ἔλθε καὶ σκίηνωσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σῶσον, Ἀγαθέ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ ἀναγνώστης: Ἀμήν.

Α΄

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ
ΤΗΣ 1ης ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Ὁ Ἱερέας:

Ἄς εἶναι εὐλογημένος ὁ Θεός μας κάθε στιγμή, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

Δόξα σ' Ἐσένα Χριστέ, ὁ Θεός, ἡ ἐλπίδα μας, δόξα σ' Ἐσένα.

Βασιλιὰ οὐράνιε, Παράκλητε, Πνεῦμα Ἅγιο, ποὺ ἀπὸ Σένα πηγάζει ἡ ἀλήθεια· ποὺ βρίσκεσαι παντοῦ καὶ με τὴν παρουσία Σου γεμίζεις τὰ πάντα· Ἐσὺ ποὺ εἶσαι ὁ θησαυρὸς καὶ ἡ πηγὴ κάθε ἀγαθοῦ καὶ δωρίζεις τὴ ζωὴ, ἔλα καὶ κατοίκησε μέσα μας, καὶ καθάρισέ μας ἀπὸ τὰ στίγματα τῆς ἀμαρτίας καὶ σῶσε τὴν ψυχὴς μας.

Ὁ ἀναγνώστης: Ἀμήν.

Ἅγιος εἶσαι Θεέ (Πατέρα μας), Ἅγιος εἶσαι (Υἱὲ) Δυνατέ, Ἅγιο εἶσαι Ἀθάνατο (Πνεῦμα), ἔλεησέ μας (3 φορές).

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (ἐκ γ')

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι. Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν. Ἅγιο, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου. Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου. Γενηθῆτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον. Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν. Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥύσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Ὁ ἱερεύς: Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ ἀναγνώστης: Ἀμήν. Κύριε, ἐλέησον (ιβ').

Δόξα. Καὶ νῦν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ, Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν. **Μετανοίας (γ') καὶ εὐθὺς τοὺς Ψαλμοὺς.**

Ψαλμὸς ν'.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρισμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου. Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ

Δόξα στὸν Πατέρα, στὸν Υἱὸ καὶ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Καὶ τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

Παναγία Τριάδα, ἐλέησέ μας, Κύριε (Θεὲ Πατέρα) δεῖξε εὐσπλαγχνία γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας. Δέσποτα (Υἱὲ) συγχώρησε τὶς ἀνομίες μας. Ἅγιο (Πνεῦμα) ἐπίσκεψε καὶ θεράπευσε τὶς ἀδυναμίες μας, χάρι τοῦ ὀνόματός Σου.

Κύριε ἐλέησε, Κύριε ἐλέησε, Κύριε ἐλέησε.

Δόξα... Καὶ τώρα...

Ἐπουράνιε Πατέρα μας, ἄς εἶναι δοξασμένο καὶ ἁγιασμένο τὸ ὄνομά Σου. Ἄς ἔλθει ἡ βασιλεία Σου, ἄς γίνῃ τὸ θέλημά Σου, ὅπως στὸν οὐρανὸ ἔτσι καὶ στὴ γῆ. Δώσε μας καὶ σήμερα τὴν ἀπαραίτητη γιὰ τὴ συντήρησή μας τροφή, καὶ συγχώρησε τὶς ἁμαρτίες μας, ὅπως κι ἐμεῖς συγχωροῦμε ὅσους μᾶς ἀδικοῦν. Καὶ μὴ ἐπιτρέψεις νὰ πέσουμε σὲ πειρασμὸ (ποῦ προέρχεται ἀπὸ τὴ δική μας διάθεση), ἀλλὰ φύλαξέ μας κι ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς ποῦ προέρχονται ἀπὸ τὸν πονηρὸ (τὸ διάβολο).

Ὁ Ἱερέας: Γιατί σ' Ἐσένα ἀνήκει ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμη καὶ ἡ δόξα, στὸν Πατέρα καὶ στὸν Υἱὸ καὶ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ σὲ κάθε στιγμή καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες.

Ὁ ἀναγνώστης: Ἀμήν. Κύριε ἐλέησέ μας (12 φορές).

Δόξα... Καὶ τώρα...

Ἐλᾶτε νὰ προσκυνήσουμε καὶ νὰ πέσουμε εὐλαβικὰ στὰ πόδια τοῦ Βασιλιᾶ μας Θεοῦ.

Ἐλᾶτε νὰ προσκυνήσουμε καὶ νὰ πέσουμε εὐλαβικὰ στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Βασιλιᾶ μας Θεοῦ.

Ἐλᾶτε νὰ προσκυνήσουμε καὶ νὰ πέσουμε εὐλαβικὰ στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Βασιλιᾶ καὶ Θεοῦ μας. **(3 μετάνοιες κι ἀμέσως τοὺς Ψαλμοὺς).**

Ψαλμὸς 50ός.

Ἐλέησέ με, Θεέ μου, σύμφωνα μὲ τὸ ἄπειρο ἔλεός Σου, καὶ μὲ τὴν ἀπέραντη εὐσπλαγχνία Σου ἐξάλειψε τὴ μεγάλη ἁμαρτία μου. Ἀκόμη περισσότερο, πλύνε με ἀπὸ τὸ ρύπο τῆς ἀνομίας μου κι ἀπὸ τὴν ἁμαρτία μου καθάρισέ με. Γιατί ἔχω συνείδηση τῆς ἀνομίας μου καὶ ἡ ἁμαρτία μου βρίσκεται πάντοτε μπροστά μου. Σ' Ἐσένα μόνο ἡμάρτησα καὶ τὶς ἁμαρτωλές μου πράξεις ἐνώπιόν Σου διέπραξα, γιὰ νὰ δικαιωθεῖς ἔτσι γιὰ τὶς ἀποφάσεις Σου γιὰ μένα καὶ ἐξέλθεις νικητὴς ὅταν Σὲ κατακρίνουν (χωρὶς νὰ γνωρίζουν). (Ἐλέησέ με) γιατί νά, ἀπὸ τὴ στιγμή τῆς συλλήψεώς μου ὡς ἔμβρυο, φέρω κληρονομικὴ τὴ ροπή πρὸς τὴν ἁμαρτία. Μὲ τὸ προπατορικὸ ἡμάρτημα καὶ μὲ τὴν κλίση στὴν ἁμαρτία μὲ κνοφόρησε καὶ μὲ γέννησε ἡ μητέρα μου.

γινώσκω, και ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διαπαντός. Σοὶ μόνω ἥμαρτον, και τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα. Ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου, και νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί σε. Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, και ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσθησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας· τὰ ἄδηλα και τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι. Ῥαντιεῖς με ὑσώπω, και καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με, και ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν και εὐφροσύνην· ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου, και πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, και πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, και τὸ πνεῦμά σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου, και πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, και ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσι. Ῥῥῶσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου. Κύριε, τὰ χεῖλή μου ἀνοίξεις, και τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου. Ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἂν· ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ, πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην και τεταπεινωμένην ὁ Θεός οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών, και οἰκοδομηθήτω τὰ τεῖχη Ἱερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν και ὀλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Ψαλμὸς ξθ'.

Ὁ Θεός, εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχες· Κύριε, εἰς τὸ βοηθήσάι μοι σπεῦσον. Αἰσχυρνήτωσαν και ἐντραπήτωσαν οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν μου· ἀποστραφήτωσαν εἰς τὰ ὀπίσω, και καταίσχυρνήτωσαν οἱ βουλόμενοί μου κακά. Ἀποστραφήτωσαν παραντίκα αἰσχυρόμενοι οἱ λέγοντές μοι εὐγε, εὐγε! Ἀγαλλιάσθωσαν και εὐφρανθήτωσαν ἐπὶ σοὶ πάντες οἱ ζητοῦντές σε, ὁ Θεός, και λεγέτωσαν διαπαντός· Μεγαλυνθήτω ὁ Κύριος, οἱ ἀγαπῶντες τὸ σωτήριόν σου. Ἐγὼ δὲ πτωχός εἰμι και πένης· ὁ Θεός, βοήθησόν μοι· βοηθός μου και ῥύστης μου εἶ σύ, Κύριε· μὴ χρονίσης.

Ψαλμὸς ρμβ'.

Ὅμως Ἐσὺ ἀγάπησες μονάχα τὴν ἀλήθεια και μοῦ φανέρωσες τὰ ἄγνωστα και ἀπόκρυφα μυστήρια τῆς σοφίας Σου. Θὰ με ραντίσεις με τὸ ἔλεός σου σὰν με φύλλα τοῦ ἀρωματικοῦ φυτοῦ ὑσώπου και θὰ καθαριστῶ. Θὰ με πλυνεῖς με τὴ χάρις Σου και θὰ γίνω πιὸ λευκός και ἀπὸ τὸ χιόνι. Θὰ με κάνεις νὰ αισθανθῶ ἀγαλλίαση και εὐφροσύνη, θὰ ἀγαλλιάσουν και τὰ κόκαλά μου, πού ταπεινώθηκαν (ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν μου). Στρέψε μακριὰ τὸ πρόσωπό Σου ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν μου, και ἐξαφάνισε ὅλες τὴν ἀνομίας μου. Κτίσε μέσα μου καρδίαν καθαρὴν, Θεέ μου, και με πνεῦμα εὐθύτητας και εὐκρίνειας ἀνακαίνισέ με ἐσωτερικά. Μὴ με ἀποδιώξεις ἀπὸ τὸ πρόσωπό Σου και με περιφρονήσεις, και μὴ μοῦ ἀφαιρέσεις τὸ Πνεῦμα Σου τὸ Ἅγιο. Δώρησέ μου ξανά τὴν ἀγαλλίαση πού δίνει ἡ σωτηρία Σου και με διάθεση και θέληση ἰσχυρὴ στήριξέ με. Θὰ διδάξω σ' ὅλους ὅσοι παραβαίνουν τὸ νόμο Σου τὴν ὁδὸ τῶν ἐντολῶν Σου και θὰ ἐπιστρέψουν οἱ ἁμαρτωλοὶ σ' Ἐσένα. Ἐλευθέρωσέ με ἀπὸ τὴν ἐνοχὴ τῶν αἱμάτων πού ἔχουσα, Θεέ μου, Θεέ τῆς σωτηρίας μου. Τότε ἡ γλῶσσα μου θὰ ἀγαλλιάσει και θὰ ὑμνήσει τὴ δικαιοσύνη Σου. Κύριε, τὰ κλεισμένα ἀπὸ τὴν ντροπὴ χεῖλή μου θ' ἀνοίξεις και τὸ στόμα μου θὰ σὲ αἰνέσει. Γιατί ἂν ἐπιθυμοῦσες θυσία ὑλικὴ θὰ στήν εἶχα προσφέρει. Ὅμως Ἐσένα δὲ Σὲ ἱκανοποιοῦν οἱ θυσίαι τῶν ζώων πού καίγονται στὸ θυσιαστήριον. Θυσία ἀρεστὴ σ' Ἐσένα εἶναι τὸ συντετριμμένο γὰ τὴν ἁμαρτίαν τῆς πνεύμα· Ὁ Θεός ποτὲ δὲν θὰ ἀπορρίψει τὴ συντετριμμένην και ταπεινωμένην καρδίαν. Δεῖξε τὴν καλὴ Σου θέληση, Κύριε, και τὴν ἀγάπη Σου και πρὸς τὴ Σιών, κι ἂς χριστοῦν τὰ τεῖχη τῆς Ἱερουσαλήμ. Τότε θὰ εὐαρεστηθεῖς νὰ δεχτεῖς μαζί με τὴν πνευματικὴν μας θυσία και τὴν ὑλικὴν θυσίαν, ὅπως εἶναι οἱ προσφορὲς τῶν καρπῶν και οἱ θυσίαι ζώων στὸ θυσιαστήριον. Τότε θὰ ἀνεβάσουν στὸ θυσιαστήριό Σου μοσχάρια γὰ νὰ προσφερθοῦν θυσία σ' Ἐσένα.

Ψαλμὸς 69ος.

Θεέ μου, πρόσεξέ με γὰ νὰ Σὲ ἔχω βοηθὸ μου. Κύριε ἔλα γρήγορα νὰ με βοηθήσεις. Ἄς ντροπιαστοῦν κι ἂς ἐξευτελιστοῦν αὐτοὶ πού ζητοῦν τὴν ψυχὴν μου. Ἄς ὀπισθοχωρήσουν κι ἂς καταντροπιαστοῦν αὐτοὶ πού θέλουν νὰ μοῦ κάνουν κακό. Ἄς ὀπισθοχωρήσουν γεμάτοι ντροπὴ ὅσοι λέγουν· θαυμάσια, ὦραϊα (δηλ. χαίρονται με τὴν δυστυχία μου). Ἀντίθετα μ' αὐτούς, ἂς ἀγαλλιάσουν και ἂς εὐφρανθοῦν χάρις σ' Ἐσένα Θεέ μας, ὅσοι σὲ ἐπιζητοῦν στὴ ζωὴ τους· και ὅσοι ποθοῦν κι ἐπιθυμοῦν τὴ σωτηρία τους ἂς λέγουν διαρκῶς· Ἄς μεγαλύνεται και δοξάζεται ὁ Κύριος. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι φτωχός και ταλαίπωρος· βοήθησέ με Θεέ μου. Βοηθός μου και λυτρωτής μου εἶσαι Κύριε, μὴ ἀργήσεις νὰ σπεύσεις.

Ψαλμὸς 142ος.

Κύριε εἰσάκουσε τὴν προσευχὴν μου. Πρόσεξε τὴ δέησή μου, Ἐσὺ πού τηρεῖς τὴν ὑπόσχεσή Σου· εἰσάκουσέ με ὡς δίκαιος πού εἶσαι. Και μὴ θελήσεις νὰ κρίνεις ἐμένα τὸ δούλο σου, γιατί κανένας ἀπ' ὅσους ζοῦν δὲ θὰ βρεθεῖ δίκαιος μπροστά Σου. (Εἰσάκουσέ με Κύριε) γιατί ὁ ἐχθρὸς κατεδίωξε και πολέμησε

Κύριε, εισάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εισάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου. Καὶ μὴ εισέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν. Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου· ἐταπεινώσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου. Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροὺς αἰῶνος, καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδιά μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου· ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρός σοι. Ταχὺ εισάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου. Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθῆσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Ἀκουστὸν ποιήσον μοι τὸ πρῶτὸ τὸ ἔλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἠλπισα. Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σὲ ἦρα τὴν ψυχὴν μου. Ἐξελού με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς σὲ κατέφυγον· δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου. Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῆ εὐθείᾳ· ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου· καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου· καὶ ἀπολείς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμι.

Δοξολογία.

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶν, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία. Ὑμνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε, δοξολογοῦμέν σε, εὐχαριστοῦμέν σοι, διὰ τὴν μεγάλην σου δόξαν. Κύριε Βασιλεῦ, ἐπουράνιε Θεέ, Πάτερ παντοκράτορ· Κύριε Υἱὲ μονογενές, Ἰησοῦ Χριστέ, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα. Κύριε, ὁ Θεός, ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱὸς τοῦ Πατρὸς, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου, ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου. Πρόσδεξι τὴν δέησιν ἡμῶν, ὁ καθημένος ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς καὶ ἐλέησον ἡμᾶς. Ὅτι σὺ εἶ ὁ μόνος Ἅγιος, σὺ εἶ ὁ μόνος Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς· Ἀμήν. Καθ' ἐκάστην ἑσπέραν εὐλογήσω σε, καὶ αἰνέσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος. Κύριε, καταφυγὴ ἐγενήθης ἡμῖν ἐν γενεᾷ καὶ γενεᾷ. Ἐγὼ εἶπα· Κύριε, ἐλέησόν με· ἴασαι τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἡμαρτόν σοι. Κύριε, πρὸς σὲ κατέφυγον· δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου. Ὅτι παρὰ σοὶ πηγὴ ζωῆς· ἐν τῷ φωτί σου ὀψόμεθα φῶς.

τὴν ψυχὴ μου. Ταπεινώσε κι ἔριξε στὴ γῆ τὴν ὑπαρξή μου, μ' ἔκανε νὰ νιώθω ὅτι ζῶ στὸ σκοτάδι, ὅπως εἶναι ὅλοι οἱ νεκροί· κυριεύθηκε ἀπὸ ὀλιγοψυχία τὸ πνεῦμα μου καὶ ταράχθηκε ἡ καρδιά μου μέσα μου. Τότε θυμήθηκα τὶς παλιὲς εὐτυχισμένες μέρες, προσήλωσα τὴ σκέψη μου σ' ὅλα ὅσα ἔκανες γιὰ μένα, μελέτησα τὰ ἔργα τῶν χειρῶν Σου. Ὑψωσα τὰ χέρια μου ἱκετευτικά σ' Ἐσένα· ἡ ψυχὴ μου Σὲ δίψησε ὅπως ἡ ξεραμένη γῆ ζητᾷ νερὸ νὰ ποτιστεῖ. Εἰσάκουσέ με ὅσο πιὸ γρήγορα γίνεται Κύριε, τὸ πνεῦμα μου μ' ἐγκαταλείπει. Μὴν ἀποστρέψεις ἀπὸ ἐμένα τὸ πρόσωπό Σου, γιατί θὰ μοιάσω στοὺς νεκροὺς ποὺ θάβονται στὸ λάκκο τοῦ τάφου. Κάνε νὰ νιώσω τὸ πρῶτὸ τὸ ἔλεός Σου, γιατί σ' Ἐσένα στήριξα ὅλη τὴν ἐλπίδα μου. Γνώρισέ μου Κύριε τὸ δρόμο ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήσω, γιατί σ' Ἐσένα ἐμπιστεύτηκα τὴν ὑπαρξή μου. Ἐλευθέρωσέ με Κύριε ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μου, γιατί σ' Ἐσένα κατέφυγα. Δίδαξέ με νὰ πράττω τὸ θέλημά Σου, γιατί Ἐσὺ εἶσαι ὁ Θεός μου. Τὸ Πνεῦμα Σου τὸ Ἀγαθὸ ἄς με ὁδηγήσει σὲ τόπο ἴσιο (χωρὶς ἐμπόδια γιὰ τὴν ἄσκηση τῆς ἀρετῆς). Χάρη στὸ ὄνομά Σου Κύριε θὰ μὲ ἀναζωογονήσεις. Μὲ τὴ δικαιοσύνη Σου θὰ βγάλεις ἀπ' τὴν θλίψη τὴν ψυχὴ μου, καὶ μὲ τὸ ἔλεος ποὺ θὰ μοῦ δείξεις, θὰ ἐξοντώσεις τοὺς ἐχθρούς μου καὶ θὰ ἀφανίσῃς ὅλους ὅσοι θλίβουν τὴν ψυχὴ μου, γιατί ἐγὼ εἶμαι πιστός Σου δοῦλος (ἀφοσιωμένος).

Δοξολογία.

Δόξα στὸ Θεὸ ποὺ βρίσκεται ψηλὰ στὸν οὐρανὸ, καὶ στὴ γῆ ἄς ἔλθει ἡ εἰρήνη Του, στοὺς ἀνθρώπους ἡ εὐνοιά Του. Σὲ ὑμνοῦμε, Σὲ εὐλογοῦμε, Σὲ προσκυνοῦμε, Σὲ δοξολογοῦμε καὶ Σὲ εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴ μεγάλη Σου δόξα. Κύριε Βασιλιά μας, ἐπουράνιε Θεέ μας, Πατέρα παντοκράτορα· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ μονογενή, καὶ Πανάγιο Πνεῦμα, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Θεέ μας, Ἐσὺ ποὺ εἶσαι ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ (ποὺ θυσιάστηκε γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου), ὁ Υἱὸς τοῦ Πατρὸς, ποὺ σηκώνεις γὰ νὰ ἐξαλείψεις τὶς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου, ἐλέησέ μας, Ἐσὺ ποὺ σηκώνεις τὶς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου. Δέξου εὐσπλαγγχνικὰ τὴν ἱκεσία μας, Ἐσὺ ποὺ κάθεσαι (μετὰ τὴν Ἀνάληψή Σου) δοξασμένος στὰ δεξιὰ τοῦ Πατέρα Σου καὶ ἐλέησέ μας. Γιατί Ἐσύ, Ἰησοῦ Χριστέ μας, εἶσαι ὁ μόνος (ἀπόλυτα) Ἅγιος, Ἐσὺ εἶσαι ὁ μόνος Κύριός μας, ποὺ δοξάζεις τὸν Θεὸ Πατέρα. Ἀμήν. Κάθε βράδυ θὰ σὲ δοξολογῶ καὶ θὰ ὑμνῶ τὸ ὄνομά Σου καὶ τώρα, ἐνόσω ζῶ, καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Κύριε, καταφυγὴ ἔγινες γιὰ μᾶς σ' ὅλες τὶς γενιές. Γι' αὐτὸ καὶ εἶπα· Κύριε, ἐλέησέ με, θεράπευσε τὴν ψυχὴ μου, γιατί ἁμάρτησα ἐνώπιόν Σου. Κύριε, κατέφυγα σ' Ἐσένα· δίδαξέ με νὰ πράττω (στὴ ζωὴ μου) τὸ θέλημά Σου, γιατί Ἐσὺ εἶσαι ὁ Θεός μου. Σὲ Σένα ὑπάρχει ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς· μέσα ἀπ' τὸ δικό Σου φῶς θὰ δοῦμε κι ἐμεῖς τὸ φῶς. Συνέχισε νὰ παρέχεις τὸ ἔλεός Σου σὲ κείνους ποὺ Σὲ παραδέχονται (ὡς Θεὸ ἀληθινό). Καταξίωσέ μας, Κύριε, κατὰ τὴ διάρκεια καὶ αὐτῆς τῆς νύχτας νὰ φυλαχθοῦμε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Ἄς εἶσαι εὐλογημένος Κύριε, Θεὲ τῶν πατέρων μας, καὶ ἄς ὑμνεῖται καὶ δοξάζεται τὸ ὄνομά Σου αἰῶνια. Ἀμήν. Μακάρι, Κύριε, νὰ μᾶς παράσχῃς τὴν εὐσπλαγγχία Σου, ἀφοῦ κι ἐμεῖς σ' Ἐσένα στηρίξαμε τὶς ἐλπίδες μας. Ἄς εἶσαι εὐλογημένος Κύριε, δίδαξέ με τὸ θέλημά Σου. Ἄς

Παράτεινον τὸ ἔλεός σου τοῖς γινώσκουσί σε. Καταξίωσον, Κύριε, ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ, ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετὸν καὶ δεοδοξασμένον τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς αἰῶνας· Ἀμήν. Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς, καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ σέ. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε· δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου. Εὐλογητὸς εἶ, Δέσποτα· συνέτισόν με τὰ δικαιώματά σου. Εὐλογητὸς εἶ, Ἄγιε· φώτισόν με τοῖς δικαιώμασί σου. Κύριε, τὸ ἔλεός σου εἰς τὸν αἰῶνα· τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου μὴ παρίδῃς. Σοὶ πρέπει αἶνος, σοὶ πρέπει ὕμνος, σοὶ δόξα πρέπει, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως.

Πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν, Πατέρα, παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων. Καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων· φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο. Τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα. Σταυρωθέντα τε ὑπὲρ ἡμῶν ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου καὶ παθόντα, καὶ ταφέντα. Καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὰς Γραφάς. Καὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς. Καὶ πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς, οὗ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος. Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ κύριον, τὸ ζωοποιόν, τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καὶ συνδοξαζόμενον, τὸ λαλῆσαν διὰ τῶν προφητῶν. Εἰς μίαν, ἁγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν. Ὁμολογῶ ἐν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν. Καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεείμ, τὴν ἀδιαφθόρως,

εἶσαι εὐλογημένος Δέσποτα, δῶσ' μου σύνεση νὰ ἐκτελῶ τὸ θέλημά Σου. Ἄς εἶσαι εὐλογημένος Ἄγιε, φώτισέ με μὲ τις ἐντολές Σου. Κύριε, τὸ ἔλεός Σου εἶναι αἰώνιο. Μὴν παραβλέψεις ἐμᾶς ποὺ εἴμαστε ἔργα τῶν χειρῶν Σου. Σ' Ἐσένα (Τριαδικὴ Θεὴ μας) ἀρμόζει αἶνεση, σ' Ἐσένα ἀρμόζει ὕμνος, σ' Ἐσένα ἀρμόζει δόξα, στὸν Πατέρα, στὸν Υἱὸ καὶ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

Τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως.

Πιστεύω σὲ ἓνα Θεὸ ποὺ εἶναι ὁ Πατέρας μας, ποὺ κυβερνᾷ ὅλο τὸν κόσμον καὶ δημιούργησε τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ, ὅλα ὅσα βλέπουμε ἀλλὰ καὶ ὅσα δὲ βλέπουμε. (Πιστεύω) καὶ σὲ ἓναν καὶ μόνον Κύριο, τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ποὺ εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ μονογενῆς, ποὺ γεννήθηκε ἀπὸ τὸν Πατέρα Του πρὶν ἀπὸ ὅλους τοὺς αἰῶνες. Εἶναι ὁ ἴδιος (ὁ Χριστὸς) φῶς καὶ γεννήθηκε ἀπὸ τὸ φῶς (τὸν Θεὸ Πατέρα), εἶναι Θεὸς ἀληθινὸς ἀπὸ ἀληθινὸ Θεό· γεννήθηκε, δὲν δημιουργήθηκε· εἶναι ἀπὸ τὴν ἴδια οὐσία (φύση) μὲ τὸν Πατέρα Του, καὶ δι' Αὐτοῦ (τοῦ Υἱοῦ) δημιουργήθηκαν τὰ πάντα. Γιὰ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ γιὰ τὴ δική μας σωτηρία κατέβηκε ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, ἔλαβε ἀνθρώπινη σάρκα (κυοφορήθηκε) ἀπὸ τὴν Παρθένο Μαρία διὰ τῆς ἐπελεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἐγένε πραγματικὸς ἄνθρωπος. Σταυρώθηκε γιὰ μᾶς ἐπὶ ἡγεμονίας τοῦ Ποντίου Πιλάτου καὶ ἀφοῦ ἔπαθε ὡς ἄνθρωπος (καὶ πέθανε), τάφηκε. Τὴν τρίτη ἡμέρα Ἀναστήθηκε, ὅπως τὸ βεβαιώνουν οἱ Γραφεῖς, καὶ Ἀνελήφθη μὲ δόξα στοὺς οὐρανοὺς καὶ κάθισε στὰ δεξιὰ τοῦ Θεοῦ Πατέρα Του. Θὰ ἔρθει καὶ πάλι (κατὰ τὴ Δευτέρα Παρουσία) μὲ δόξα πολλή γιὰ νὰ κρῖνει ζῶντες καὶ νεκρούς, καὶ ἡ βασιλεία Του δὲν θὰ ἔχει τέλος. (Πιστεύω) καὶ στὸ Πνεῦμα, (ποὺ ὅπως ὁ Πατέρας καὶ ὁ Υἱὸς εἶναι) Ἅγιο, Κύριο, ζωοποιὸ καὶ ἐκπορευόμενον ἀπὸ τὸν Πατέρα, συμπροσκυνεῖται καὶ συνδοξαζεται μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό, καὶ λάλησε μὲ τὸ στόμα τῶν Προφητῶν. (Πιστεύω) καὶ στὴν Ἐκκλησία, ποὺ εἶναι μία, ἁγία, καθολικὴ (ἀπευθύνεται καὶ περιλαμβάνει ὅλον τὸν κόσμον) καὶ ἀποστολικὴ (στερεώθηκε μὲ τὸ κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων). Ὁμολογῶ τὴν πίστη μου στὸ μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος τὸ ὁποῖο γίνεται μία φορὰ γιὰ τὴ συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν. Περιμένω μὲ προσδοκία τὴν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν καὶ τὴν ἀτέλειωτη ζωὴ (μὲ τὸν Χριστό). Ἀμήν.

Θεοτοκίον.

Εἶναι ἄξιον ἀληθινά, νὰ ἐγκωμιάζουμε ἐσένα τὴ Θεοτόκο, τὴν πάντοτε ἐγκωμιαζομένη καὶ πάναγνη καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ μας. Ἐσένα ποὺ εἶσαι πιὸ τιμημένη ἀπ' τὰ Χερουβείμ καὶ ἀσύγκριτα πιὸ ἐνδοξη ἀπ' τὰ Σεραφεείμ, ποὺ χωρὶς νὰ φθαρεῖ ἡ παρθενία σου γέννησες τὸν Θεὸ Λόγο, ποὺ εἶσαι πραγματικὰ ἡ Θεοτόκος, ἐσένα μεγαλύνουμε.

Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον σὲ
μεγαλύνομεν.

Εἶτα ἄρχονται οἱ Χοροὶ ψάλλοντες τὸν Κανόνα
τῆς Θεοτόκου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·
Χαρᾶς δοχεῖον, σοὶ πρέπει χαίρειν μόνη. Ἰωσήφ.
Ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Ὑμνογράφου.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἀνοιξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται
» πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ βασιλίδι
» Μητρί· καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρί-
» ζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ
θαύματα. (δις)

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Χριστοῦ βίβλον ἔμψυχον, ἐσφραγισμένην σε
Πνεύματι, ὁ μέγας Ἀρχάγγελος, Ἀγνὴ θεώμενος,
ἐπεφώνει σοι· Χαῖρε χαρᾶς δοχεῖον, δι' ἧς τῆς
Προμήτορος, ἀρὰ λυθήσεται.

Ἀδὰμ ἐπανόρθωσις, χαῖρε Παρθένε Θεόνυμφε,
τοῦ Ἄδου ἡ νέκρωσις· χαῖρε πανάμωμε, τὸ
παλάτιον, τοῦ μόνου Βασιλέως· χαῖρε θρόνε
πύρινε, τοῦ Παντοκράτορος.

Δόξα.

Ῥόδον τὸ ἀμάραντον, χαῖρε ἡ μόνη
βλαστήσασα· τὸ μῆλον τὸ εὖοσμον, χαῖρε ἡ
τέξασα· τὸ ὀσφράδιον, τοῦ πάντων Βασιλέως·
χαῖρε Ἀπειρόγαμε, κόσμου διάσωσμα.

Καὶ νῦν.

Ἄγνειας θησαύρισμα, χαῖρε, δι' ἧς ἐκ τοῦ
πτώματος, ἡμῶν ἐξανέστημεν· χαῖρε ἡδύπνοον,
κρίνον Δέσποινα, πιστοὺς εὐωδιάζον· θυμίαμα
εὖοσμον, μύρον πολύτιμον.

ᾠδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ἡ ζῶσα καὶ
» ἄφθοнос πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας,
» πνευματικὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ
» σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον. (δις)

Στάχυν ἡ βλαστήσασα τὸν θεῖον, ὡς χώρα
ἀνήροτος σαφῶς, χαῖρε ἔμψυχε τράπεζα, ἄρτον

Ἐπειτα ψάλλεται ὁ Κανόνας τῆς Θεοτόκου·

Ο ΚΑΝΟΝΑΣ

ᾠδὴ 1η.

Θ' ἀνοιξω τὸ στόμα μου καὶ θὰ γεμίσει ἀπ' τῆ Χάρη τοῦ Ἁγίου
Πνεύματος, καὶ λόγο ἐγκωμιαστικὸ θὰ ἀπευθύνω στὴ βασίλισσα
Μητέρα (τοῦ Χριστοῦ)· καὶ θὰ φανῶ ὅτι πανηγυρίζω γεμάτος
ἀπὸ χαρᾶς, καὶ θὰ ἀνυμνήσω γεμάτος ἀπὸ ἀγαλλίαση τὰ
θαυμάσια μεγαλεῖα της (2 φορές).

Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσε μας (τὸ ἴδιο ἐπαναλαμβάνεται μετὰ
ἀπὸ κάθε τροπάριο).

Ἄγνὴ Θεοτόκε, βλέποντας ὁ μέγας Ἀρχάγγελος (ὁ Γαβριὴλ)
ὅτι εἶσαι τὸ ζωντανὸ βιβλίον τοῦ Χριστοῦ ποὺ σφραγίστηκε ἀπὸ
τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, σὲ ἐπευφημοῦσε καὶ ἔλεγε· Χαῖρε δοχεῖο τῆς
χαρᾶς διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ σβήσει ἡ κατάρρα ποὺ δέχτηκε ἡ
προμήτορά μας (ἡ Εὐα).

Παρθένε, νύφη τοῦ Θεοῦ, χαῖρε Ἐσὺ ποὺ ἀνόρθωσες (ἀπὸ τὴν
πτώση του) τὸν Ἀδὰμ καὶ νέκρωσες τὸν Ἄδη. Χαῖρε Πάναγνη,
Ἐσὺ ποὺ ἔγινες τὸ παλάτι στὸ ὁποῖο κατοίκησε (με τὴν
κυφορία του) ὁ μοναδικὸς Βασιλιάς μας· χαῖρε Ἐσὺ ποὺ εἶσαι
ὁ πύρινος θρόνος στὸν ὁποῖο κάθισε ὁ Παντοκράτορας
(Χριστὸς).

Δόξα στὸν Πατέρα...

Χαῖρε (Θεοτόκε) Σὺ ποὺ βλάστησες τὸ τριαντάφυλλο ποὺ δὲ
μαραίνεται ποτέ (τὸν Χριστό)· χαῖρε ἐσὺ ποὺ γέννησες τὸ μῆλο
ποὺ μοσκοβολᾷ· ἡ εὐωδία τοῦ Βασιλιᾶ τῶν ὄλων· χαῖρε ἐσὺ ποὺ
ἔγινες μητέρα χωρὶς νὰ γνωρίσεις γάμο, ποὺ εἶσαι ἡ σωτηρία
τοῦ κόσμου.

Καὶ τώρα...

Θησαυρὲ τῆς ἀγνείας, χαῖρε· μ' ἐσένα σηκωθήκαμε ἀπὸ τὴν
πτώση μας. Χαῖρε Δέσποινα, εὐωδιαστὲ κρίνε, ποὺ εὐωδιάζεις
τοὺς πιστούς· (χαῖρε) θυμίαμα εὐωδιαστό, μύρο πολύτιμο.

ᾠδὴ 3η.

Θεοτόκε, Ἐσὺ ποὺ εἶσαι ἡ ζωντανὴ καὶ ἀστείρευτη πηγὴ,
στερέωσε ἐκείνους ποὺ σὲ ὑμνολογοῦν ἔχοντας συγκροτήσει
θίασο πνευματικὸ· καὶ ἀξιώσέ τους νὰ λάβουν ἐνδοξα στεφάνια
ὅταν θὰ ἔλθουν στὴ δική σου οὐράνια δόξα (2 φορές).

ζωῆς χωρήσασα· χαῖρε τοῦ ζῶντος ὕδατος, πηγῆ ἀκένωτος Δέσποινα.

Δάμαλις τὸν μόσχον ἢ τεκοῦσα, τὸν ἄμωμον, χαῖρε τοῖς πιστοῖς· χαῖρε Ἀμνὰς κηήσασα, Θεοῦ Ἀμνὸν τὸν αἶροντα, κόσμου παντὸς τὰ πταιίσματα· χαῖρε θερμὸν ἰλαστήριον.

Δόξα.

Ὁρθρος φαινὸς χαῖρε, ἢ μόνη, τὸν Ἥλιον φέρουσα Χριστόν, φωτὸς κατοικητήριον· χαῖρε τὸ σκότος λύσασα, καὶ τοὺς ζοφώδεις δαίμονας, ὀλοτελῶς ἐκμειώσασα.

Καὶ νῦν.

Χαῖρε Πύλη μόνη, ἣν ὁ Λόγος, διώδευσε μόνος, ἢ μοχλοῦς, καὶ πύλας Ἰδοῦ Δέσποινα, τῷ τόκῳ σου συντρίψασα· χαῖρε ἢ θεία εἴσοδος, τῶν σωζομένων Πανύμνητε.

Ῥδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου Θεότητος,
» ἐν νεφέλῃ κούφῃ, ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος,
» τῇ ἀκηράτῳ παλάμῃ, καὶ διέσωσε, τοὺς κραυ-
» γάζοντα· Δόξα Χριστέ τῇ δυνάμει σου.

Ἐν φωναῖς ἄσμάτων πίστει, σοὶ βοῶμεν Πανύμνητε· Χαῖρε πῖον ὄρος, καὶ τετυρωμένον ἐν Πνεύματι· χαῖρε λυχνία καὶ στάμνε, μάννα φέρουσα, τὸ γλυκαῖνον, τὰ τῶν εὐσεβῶν αἰσθητήρια.

Ἰλαστήριον τοῦ κόσμου, χαῖρε ἄχραντε Δέσποινα· χαῖρε κλίμαξ γῆθεν, πάντας ἀνυψώσασα χάριτι· χαῖρε ἢ γέφυρα ὄντως, ἢ μετάγουσα, ἐκ θανάτου, πάντας, πρὸς ζωὴν τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Οὐρανῶν ὑψηλότερα, χαῖρε γῆς τὸ θεμέλιον, ἐν τῇ σῆ νηδύϊ, Ἄχραντε ἀκόπως βαστάσασα, χαῖρε κογχύλη, πορφύραν θεῖαν βάψασα, ἐξ αἰμάτων σου, τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων.

Δόξα.

Νομοθέτην ἢ τεκοῦσα, ἀληθῶς χαῖρε Δέσποινα, τὸν τὰς ἀνομίας, πάντων δωρεὰν ἐξαλείφοντα· ἀκατανόητον βάθος, ὕψος ἄρρητον, Ἀπειρόγαμε, δι' ἣς ἡμεῖς ἐθεώθημεν.

Χαῖρε ἐσὺ πού βλάστησες τὸ θεῖο στάχυ (τὸν Χριστό) σὰν χωράφι πού δὲν καλλιεργήθηκε ποτέ. Χαῖρε Δέσποινα, πού εἶσαι τὸ ἔμφυχο τραπέζι στὸ ὁποῖο χάρωσε ὁ Ἄρτος τῆς ζωῆς· χαῖρε πηγὴ ἀστείρευτη, ἀπ' τὴν ὁποία ἀναβλύζει τὸ νερὸ τῆς ζωῆς.

Χαῖρε δάμαλη (μικρὴ ἀγελάδα, μτφ. ἢ παρθένος κόρη) πού γέννησες τὸ μόσχο τὸν καθαρὸ καὶ ἀψεγάδιαστο· χαῖρε ἀμνάδα (μικρὴ προβατίνα) πού κύησες τὸν Ἀμνὸ τοῦ Θεοῦ, πού σηκώνει τὶς ἁμαρτίες ὅλου τοῦ κόσμου· χαῖρε ἐσὺ πού προσφέρθηκες μὲ προθυμία γιὰ τὴν ἐξιλέωσή μας.

Δόξα στὸν Πατέρα...

Χαῖρε φωτεινὴ αὐγὴ, ἢ ὁποία μόνη ἀνέτειλες τὸν ἥλιο (τῆς δικαιοσύνης) τὸν Χριστὸ καὶ ἀναδείχθηκες κατοικητήριον τοῦ (νοητοῦ) Φωτός. Χαῖρε ἐσὺ πού διέλυσες τὸ (πνευματικὸ) σκοτάδι καὶ ἐκμηδένισες ὀλοτελῶς τοὺς σκοτεινοὺς δαίμονες.

Καὶ τώρα...

Χαῖρε πύλη ἀπ' τὴν ὁποία πέρασε μονάχα ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ· ἐσὺ Δέσποινα, ἢ ὁποία διὰ τοῦ Τόκου σου (τοῦ Χριστοῦ) συνέτριψες τὶς κλειδαριές καὶ τὶς πύλες τοῦ θανάτου. Χαῖρε πανύμνητε, ἢ θεία εἴσοδος ἀπ' τὴν ὁποία περνοῦν ὅλοι ὅσοι σώζονται.

Ῥδὴ 4η.

Αὐτὸς πού κάθεται στὸν ἔνδοξο θρόνον τῆς Θεότητος, ἦλθε (στὸν κόσμον) μέσα σ' ἐλαφρὸ σύννεφο (τὴν Παναγία), ὁ Ἰησοῦς ὁ ὑψιστος Θεός, ὁ Ὅποιος μὲ τὴ δύναμη τῆς ἀμόλυπτης παλάμης Του ἔσωσε (ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὸ θάνατο) αὐτοὺς πού κραυγάζουν· δόξα Χριστέ, στὴ θεία σου δύναμη.

Μὲ ἄσματα (ὑμνοὺς) πού βγαίνουν ἀπὸ τὴν πίστη μας, σοῦ φωνάζουμε Πανύμνητε· χαῖρε ἐσὺ πού μὲ τὴ χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐγίνες εὐφορο βουνό· χαῖρε ἐπτάφωτη λυχνία, στάμνα πού φέρεις μέσα σου τὸ μάννα (τὸν Χριστό) πού γλυκαίνει τὰ πνευματικὰ αἰσθητήρια τῶν εὐσεβῶν.

Χαῖρε ἄχραντε Δέσποινα, πού εἶσαι τὸ ἰλαστήριον τοῦ κόσμου (τὸ μέσο διὰ τοῦ ὁποίου ἐξιλεωθήκαμε)· χαῖρε κλίμακα (σκάλα) πού μὲ τὴ χάρι σου μᾶς ἀνύψωσες ὅλους ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανό· χαῖρε ἢ γέφυρα πού πραγματικὰ περνᾷ ἀπὸ τὸ θάνατο στὴ ζωὴ ὅλους ὅσοι σὲ ἀνυμνοῦν.

Ἐσὺ πού εἶσαι ὑψηλότερη ἀπ' τοὺς οὐρανοὺς, χαῖρε Ἄχραντε, πού στὴν κοιλιὰ σου βάσταξες χωρὶς κόπο τὸ θεμέλιο τῆς γῆς (τὸν Χριστό). Χαῖρε κογχύλι πού μὲ τὸ αἷμα σου ἔβαψες τὴ θεία πορφύρα (τὸ ἔνδυμα, δηλ. τὴν ἀνθρώπινη σάρκα) πού φόρεσε ὁ Βασιλιάς τῶν δυνάμεων.

Καὶ νῦν.

Σὲ τὴν πλέξασαν τῷ κόσμῳ, ἀχειρόπλοκον στέφανον, ἀνυμολογοῦμεν, Χαῖρέ σοι Παρθένε κραυγάζοντες, τὸ φυλακτήριον πάντων καὶ χαράκωμα, καὶ κραταίωμα, καὶ ἱερὸν καταφύγιον.

Ῥδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θεῖα δόξῃ σου·
» σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ
» τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον
» Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, σωτηρίαν βρα-
» βεύοντα.

Ὅδὸν ἢ κηρύσασα, ζωῆς, χαῖρε Πανάμωμε, ἢ κατακλυσμοῦ τῆς ἁμαρτίας, σώσασα κόσμον· χαῖρε Θεόνυμφε, ἄκουσμα καὶ λάλημα φρικτόν· χαῖρε ἐνδιαίτημα, τοῦ Δεσπότη τῆς κτίσεως.

Ἴσχυς καὶ ὀχύρωμα, ἀνθρώπων, χαῖρε Ἄχραντε, τότε ἀγίασματος τῆς δόξης· νέκρωσις Ἄδου, νυμφὸν ὀλόφωτε· χαῖρε τῶν Ἀγγέλων χαρμονή· χαῖρε ἢ βοήθεια, τῶν πιστῶς δεομένων σου.

Πυρίμορφον ὄχημα, τοῦ Λόγου, χαῖρε Δέσποινα, ἔμψυχε Παράδεισε, τὸ ξύλον, ἐν μέσῳ ἔχων ζωῆς τὸν Κύριον· οὗ ὁ γλυκασμὸς ζωοποιεῖ, πίστει τοὺς μετέχοντας, καὶ φθορᾶ ὑποκύψαντας.

Δόξα.

Ῥωννύμενοι σθένει σου, πιστῶς ἀναβοῶμέν σοι· Χαῖρε πόλις τοῦ Παμβασιλέως, δεδοξασμένα καὶ ἀξιάκουστα, περὶ ἧς λελάληνται σαφῶς· ὄρος ἀλατόμητον, χαῖρε βάθος ἀμέτρητον.

Καὶ νῦν.

Εὐρύχωρον σκίνωμα, τοῦ Λόγου, χαῖρε Ἄχραντε· κόχλος ἢ τὸν θεῖον μαργαρίτην, προαγαοῦσα, χαῖρε πανθαύμαστε· πάντων πρὸς Θεὸν καταλλαγὴ, τῶν μακαριζόντων σε, Θεοτόκε ἐκάστοτε.

Ῥδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

» Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελούντες
» ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε

Δόξα στὸν Πατέρα...

Χαῖρε Δέσποινα, ἐσὺ πού γέννησες πραγματικὰ τὸ Νομοθέτη (Χριστό), ὁ ὁποῖος ἐξαλείφει χωρὶς κανένα ἀντάλλαγμα τὶς ἁμαρτίες ὄλων μας· (χαῖρε) τὸ βάθος πού ἀνθρώπινο μυαλὸ δὲν μπορεῖ νὰ κατανοήσῃ καὶ τὸ ὕψος πού μὲ λόγια δὲν μπορεῖ νὰ περιγραφεῖ· ἐσὺ πού ἔγινες ἢ αἰτία τῆς δικῆς μας θέωσης.

Καὶ τώρα...

Ἀνυμνοῦμε ἐσένα πού ἔπλαξες γιὰ τὸν κόσμο στεφάνι χωρὶς νὰ χρησιμοποιηθοῦν χέρια ἀνθρώπινα· σοῦ ἀπευθύνουμε τὸ χαῖρε, Παρθένε, πού εἶσαι τὸ ἀκλόνητο ὄχυρό μας, τὸ χαράκωμα καὶ τὸ στήριγμα καὶ τὸ ἱερὸ καταφύγιο.

Ῥδὴ 5η.

Ὅλος ὁ κόσμος ἐξεπλάγη μὲ τὴ θεῖα δόξα σου· γιατί ἐσὺ Παρθένε ἂν καὶ δὲ γνώρισες γάμο, ἀξιώθηκες νὰ κρατήσεις στὴ μήτρα σου τὸ Θεὸ πού ἐξουσιάζει ὅλα τὰ κτίσματα, καὶ γέννησες τὸν ἄχρονο Υἱὸ καὶ Λόγο τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος χαρίζει τὴ σωτηρία σὰν βραβεῖο σ' ὅσους σε ἀνυμνοῦν.

Χαῖρε Πανάχραντε, ἐσὺ πού κυοφόρησες τὴν Ὁδὸ (τὸν Χριστό), πού ὀδηγεῖ στὴ ζωὴ καὶ ἔσωσες τὸν κόσμο ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸ τῆς ἁμαρτίας. Χαῖρε νύφη τοῦ Θεοῦ, πού εἶσαι λάλημα καὶ ἄκουσμα πού προκαλεῖ δέος· χαῖρε κατοικία τοῦ Δεσπότη τῆς κτίσεως.

Χαῖρε Ἄχραντε, πού εἶσαι ἢ ἰσχύς καὶ τὸ ὀχύρωμα τῶν ἀνθρώπων, τόπος ἅγιος τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ· νέκρωση τοῦ θανάτου, ὀλόφωτο νυφικὸ δωμάτιο· χαῖρε ἢ χαρὰ τῶν Ἀγγέλων· χαῖρε ἢ βοήθεια ἐκείνων πού μὲ πίστη σε ἐπικαλοῦνται.

Χαῖρε Δέσποινα, ἐσὺ πού χρημάτισες πύρινο ἄρμα τοῦ Λόγου, πού ἔγινες ἔμψυχος Παράδεισος ὅπου στὸ μέσο του ἔχει τὸ ξύλο τῆς ζωῆς, τὸν Κύριο, τοῦ Ὁποίου ἢ γλυκύτητα ζωοποιεῖ αὐτοὺς πού μὲ πίστη τὸν γεύονται καὶ οἱ ὁποῖοι προηγουμένως εἶχαν ὑποκύψει στὴ φθορᾶ.

Δόξα στὸν Πατέρα...

Παίρνοντας δύναμη ἀπὸ τὴν δική σου δύναμη, σοῦ φωνάζουμε μὲ πίστη· χαῖρε ἢ πόλη τοῦ Βασιλιᾶ τῶν ὄλων, γιὰ τὴν ὁποία πολλὰ εἰπώθησαν δοξασμένα καὶ ἀξιάκουστα. Χαῖρε ὄρος πού δὲ λατομήθηκε ποτέ, χαῖρε βάθος μυστηρίου ἀμέτρητο.

Καὶ τώρα...

Χαῖρε Ἄχραντε, ἐσὺ πού χρημάτισες ἢ εὐρύχωρη κατοικία τοῦ Θεοῦ Λόγου· χαῖρε πανθαύμαστε, ἐσὺ πού εἶσαι τὸ ὄστρακο ἀπ' τὸ ὁποῖο προήλθε τὸ θεῖο μαργαριτάρι. Θεοτόκε, ἐσὺ

» τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέν-
» τα Θεὸν δοξάζοντες. (δικ)

Παστὰς τοῦ Λόγου ἀμόλυντε, αἰτία τῆς τῶν
πάντων θεώσεως, χαῖρε Πανάχραντε, τῶν
Προφητῶν περιήχημα· χαῖρε τῶν Ἀποστόλων τὸ
ἐγκαλλώπισμα.

Ἐκ σοῦ ἡ δρόσος ἀπέσταξε, φλογμὸν πολυθεΐας
ἡ λύσσα· ὄθεν βοῶμέν σοι· Χαῖρε ὁ πόκος ὁ
ἔνδροςος, ὃν Γεδεὼν Παρθένε προεθεάσατο.

Δόξα.

Ἰδοῦ σοι, Χαῖρε, κραυγάζομεν, λιμὴν ἡμῖν
γενοῦ θαλαττεύουσι, καὶ ὀρμητήριον, ἐν τῷ
πελάγει τῶν θλίψεων, καὶ τῶν σκανδάλων
πάντων τοῦ πολεμήτορος.

Καὶ νῦν.

Χαρᾶς αἰτία χαρίτωσον, ἡμῶν τὸν λογισμὸν τοῦ
κραυγάζειν σοι· Χαῖρε ἡ ἄφλεκτος βάτος,
νεφέλη ὀλόφωτε, ἡ τοὺς πιστοὺς ἀπαύστως
ἐπισκιάζουσα.

Ἦδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

» Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες,
» παρὰ τὸν Κτίσαντα· ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν,
» ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον·
» Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ
» Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἄνυμνοῦμέν σε, βοῶντες· Χαῖρε ὄχημα, Ἥλιου
τοῦ νοητοῦ· ἄμπελος ἀληθινή, τὸν βότρυν τὸν
πέπειρον, ἡ γεωργήσασα, οἶνον στάζοντα, τὸν
τὰς ψυχὰς εὐφραίνοντα, τῶν πιστῶς σε
δοξάζοντων.

Ἰατῆρα, τῶν ἀνθρώπων ἡ κυήσασα, χαῖρε
Θεόνυμφε· ἡ ῥάβδος ἡ μυστική, ἄνθος τὸ
ἀμάραντον, ἡ ἐξανθήσασα· χαῖρε Δέσποινα, δι'
ἧς χαρᾶς πληρούμεθα, καὶ ζωὴν
κληρονομοῦμεν.

Ῥητορεύουσα, οὐ σθένει γλῶσσα Δέσποινα,
ὑμνολογῆσαι σε· ὑπὲρ γὰρ τὰ Σεραφίμ, ὑψώθης
κυήσασα, τὸν Βασιλέα Χριστόν· ὃν ἰκέτευε,
πάσης νῦν βλάβης ῥύσασθαι, τοὺς πιστῶς σε
προσκυνοῦντας.

συμφιλιώνεις μετὰ τὸ Θεὸ ὅλους αὐτοὺς ποὺ ἀδιάκοπα μετὰ ὕμνους
σε ἐγκωμιάζουν.

Ἦδὴ 6η.

Τὴν θεία αὐτὴ καὶ ἰδιαίτερα ἄξια τιμῆς ἑορτὴ τῆς Θεομήτορος
τελοῦντες οἱ θεόφρονες, ἐλάτε νὰ κτυπήσουμε τὰ χέρια ἀπὸ
χαρὰ, δοξάζοντας τὸ Θεὸ ποὺ γεννήθηκε ἀπ' αὐτήν.

Χαῖρε Πανάχραντε, γιατί ἀναδείχτηκες τὸ ἀμόλυντο νυφικὸ
δωμάτιο τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ ἔγινες ἡ αἰτία τῆς θέωσης ὅλων
μας, τὸ κήρυγμα τῶν Προφητῶν καὶ τὸ σεμνὸ στολίδι τῶν
Ἀποστόλων.

Ἀπὸ σένα ἔσταξε ἡ δροσιὰ (ὁ Χριστὸς), ἡ ὁποία ἔσβησε τὴ
φλόγα τῆς πολυθεΐας καὶ εἰδωλολατρίας· γιὰ τοῦτο καὶ σοὺ
φωνάζουμε δυνατὰ· χαῖρε, Παρθένε, ἐσὺ ποὺ εἶσαι ὁ πόκος (τὸ
μαλλί) τὸν ὁποῖο μετὰ θαῦμα προεῖδε ὁ Γεδεὼν.

Δόξα στὸν Πατέρα...

Νά, σὲ σένα (Παναγία μας) φωνάζουμε δυνατὰ τὸ χαῖρε· γίνε
λιμάνι σὲ μᾶς ποὺ ταξιδεύουμε στὴ θάλασσα τῆς ζωῆς καὶ
ὀρμητήριο στὸ πέλαγος τῶν θλίψεων καὶ ὅλων τῶν παγίδων τοῦ
ἐχθροῦ μας (τοῦ διαβόλου).

Καὶ τώρα...

Ἐσὺ ποὺ εἶσαι αἰτία χαρᾶς, γέμισε μετὰ τὴ χάρι σου τὴ σκέψη μας
γιὰ νὰ σοὺ φωνάζουμε δυνατὰ· χαῖρε ἄφλεκτο βάτος, καὶ
ὀλόφωτο νεφέλη, ποὺ ἀδιάκοπα ἐπισκιάζεις τοὺς πιστοὺς.

Ἦδὴ 7η.

Οἱ θεόφρονες (Τρεῖς Παῖδες στὴ Βαβυλώνα) δὲ θέλησαν νὰ
λατρεύσουν τὰ κτίσματα, ἀλλὰ λάτρευσαν μονάχα τὸν Κτίστη.
Καὶ ἀφοῦ ἀπήφισαν μετὰ ἀνδρεία τὴν ἀπειλὴ τῆς φωτιᾶς, μετὰ χαρὰ
ἔψαλλον· Ὑπερύμνητε Θεὲ καὶ Κύριε τῶν Πατέρων μας εἶσαι
εὐλογημένος.

Σὲ ἀνυμνοῦμε καὶ σοὺ φωνάζουμε δυνατὰ· χαῖρε τὸ ὄχημα τοῦ
νοητοῦ Ἥλιου (τοῦ Χριστοῦ)· ἀληθινὴ ἄμπελος (κληματαριά), ἡ
ὁποία καρποφόρησε τὸ ὄριμο σταφύλι ποὺ ἀποστάζει κρασί
(τὴ ζωὴ) καὶ εὐφραίνει τίς ψυχὰς ἐκείνων ποὺ μετὰ πίστη σὲ
δοξάζουν.

Χαῖρε νύφη τοῦ Θεοῦ, ἐσὺ ποὺ γέννησες τὸν Ἰατρὸ τῶν
ἀνθρώπων· ποὺ εἶσαι ἡ μυστικὴ ῥάβδος, ἀπὸ τὴν ὁποία
βλάστησε τὸ ἀμάραντο λουλούδι (ὁ Χριστὸς)· χαῖρε, Δέσποινα,
μ' ἐσένα γεμίζουμε ἀπὸ χαρὰ καὶ κληρονομοῦμε τὴν αἰώνια
ζωή.

Δόξα.

Εὐφημεῖ σε, μακαρίζοντα τὰ πέρατα, καὶ ἀνακράζει σοι· Χαῖρε ὁ τόμος ἐν ᾧ, δακτύλῳ ἐγγέγραπται, Πατὴρ ὁ Λόγος Ἀγνή· ὃν ἰκέτευε, βίβλῳ ζωῆς τοὺς δούλους σου, καταγράψαι Θεοτόκε.

Καὶ νῦν.

Ἰκετεύομεν, οἱ δοῦλοί σου καὶ κλίνομεν, γόνυ καρδίας ἡμῶν· Κλίνον τὸ οὔς σου, Ἀγνή, καὶ σῶσον τοὺς θλίψεις, βυθιζομένους ἡμᾶς, καὶ συντήρησον, πάσης ἐχθρῶν ἀλώσεως, τὴν σὴν Πόλιν Θεοτόκε.

ᾠδὴ 7᾽. Ὁ Εἰρμός.

» Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς
» Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος·
» νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅ-
» πασαν, ἀγείρει ψάλλουσιν· Τὸν Κύριον
» ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας
» τοὺς αἰῶνας.

Νηδυῖ τὸν Λόγον ὑπεδέξω, τὸν πάντα
βαστάζοντα ἐβάστασας· γάλακτι ἐξέθρεψας,
νεύματι τὸν τρέφοντα, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν,
Ἀγνή, ᾧ ψάλλομεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ
ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μωσῆς κατενόησεν ἐν βάτῳ, τὸ μέγα
Μυστήριον τοῦ τόκου σου· Παῖδες
προεικόνισαν, τοῦτο ἐμφανέστατα, μέσον πυρὸς
ιστάμενοι, καὶ μὴ φλεγόμενοι, ἀκήρατε ἅγια
Παρθένε· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Οἱ πρόφην ἀπάτη γυμνωθέντες, στολὴν
ἀφθαρσίας ἐνεδύθημεν, τῇ κυοφορίᾳ σου· καὶ οἱ
καθεζόμενοι, ἐν σκότει παραπτώσεων, φῶς
κατωπεύσαμεν, φωτὸς κατοικητήριον Κόρη·
ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα.

Νεκροὶ διὰ σοῦ ζωοποιοῦνται· ζωὴν γὰρ τὴν
ἐνυπόστατον ἐκύησας· εὐλαλοὶ οἱ ἄλαλοι,
πρόφην χρηματίζοντες, λεπροὶ, ἀποκαθαίρονται,
νόσοι διώκονται, πνευμάτων ἀερίων τὰ πλήθη,
ἡττηται Παρθένε, βροτῶν ἡ σωτηρία.

Δέσποινα, καὶ ἡ πὶὸ ρητορικὴ γλῶσσα δὲν μπορεῖ ἐπάξια νὰ σὲ ὑμολογήσει· διότι, μὲ τὸ νὰ γεννήσεις τὸν βασιλέα Χριστό, ὑψώθηκες πὶὸ πάνω κι ἀπὸ τὰ Σεραφεῖμ. Αὐτὸν ἰκέτευε νὰ σώσει τώρα ἀπὸ κάθε βλάβη αὐτοὺς ποὺ μὲ πίστη σὲ προσκυνοῦν.

Δόξα στὸν Πατέρα...

Σὲ εὐφημεῖ καὶ σὲ ἐγκωμιάζει ὁλος ὁ κόσμος ἀναφωνώντας σου· χαῖρε Ἀγνή, ἐσὺ εἶσαι τὸ βιβλίον, στὸ ὁποῖο μὲ τὸ δάκτυλον (τὴν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος) καταγράφηκε ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ Πατρός. Αὐτὸν ἰκέτευε Θεοτόκε, νὰ καταγράψει στὸ βιβλίον τῆς ζωῆς κι ἐμᾶς τοὺς δούλους σου.

Καὶ τώρα...

Σὲ ἰκετεύομε οἱ δοῦλοι σου καὶ κλίνομε μπροστὰ σου τὰ γόνατα τῆς καρδιάς μας. Ἄκουσε μὲ προσοχὴ (τὴν ἰκεσία μας) Ἀγνή καὶ σῶσε ὅλους ἐμᾶς ποὺ βυθιζόμεστε στὶς θλίψεις· καὶ προφύλαξε ἀπὸ κάθε ἄλωση ἐχθρική τὴν Πόλιν σου (ἀλλὰ καὶ κάθε πόλη) Θεοτόκε.

ᾠδὴ 8η.

Τοὺς εὐσεβεῖς Παῖδες στὸ καμίνι ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου (ὁ Χριστὸς) διέσωσε (ἀπὸ τὶς φλόγες). Καὶ τότε μὲν σὺν προτύπωσιν, τώρα δὲ ἐνεργώντας φανερὰ σώζει τὴν οἰκουμένην, τὴν ὁποία καὶ συναθροίζει καὶ τὴν κάνει νὰ ψάλει· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον ὅλα τὰ δημιουργήματα καὶ ὑπερυψώνετε Τον σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Στὰ σπλάγχνα σου, Ἀγνή, δέχτηκες τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ βάσταξες Αὐτὸν ποὺ βαστάζει τὰ πάντα. Ἐθρεψες μὲ τὸ γάλα σου Αὐτὸν ποὺ μ' ἕνα νεύμα Του τρέφει ὀλόκληρη τὴν οἰκουμένην, πρὸς τὸν Ὅποῖο ψάλλομε· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον ὅλα τὰ δημιουργήματα καὶ ὑπερυψώνετε Τον σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ὁ Μωσῆς ἀντιλήφθηκε μπροστὰ στὴ φλεγόμενη βάτο τὸ μεγάλο μυστήριον τοῦ τόκου σου. Καὶ οἱ (Τρεῖς) Παῖδες προεικόνισαν τὸ μυστήριον αὐτό, βρισκόμενοι στὸ μέσο τῆς φωτιᾶς τῆς καμίνου καὶ μὴ καιόμενοι, πανάχραντε ἅγια Παρθένε. Γι' αὐτὸ σὲ ὑμνοῦμε σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἐμεῖς ποὺ πρὶν γυμνωθήκαμε ἐξαιτίας τῆς ἀπάτης τοῦ διαβόλου, τώρα μὲ τὴν κυοφορία σου, ντυθήκαμε τὴν στολὴ τῆς ἀφθαρσίας. Καὶ ὅσοι καθόμασταν στὸ σκοτάδι τῶν παραπτωμάτων μας, εἶδαμε τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ, Κόρη, ποὺ ἔγινες κατοικητήριον τοῦ φωτός. Γι' αὐτὸ σὲ ὑμνοῦμε σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Δόξα στὸν Πατέρα...

Καὶ νῦν.

Ἡ κόσμῳ τεκοῦσα σωτηρίαν, δι' ἧς ἀπὸ γῆς εἰς ὕψος ἤρθημεν, χαίροις Παντευλόγητε, σκέπη καὶ κραταίωμα, τείχος καὶ ὀχύρωμα τῶν μελωδούντων Ἀγνῆ· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

» Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι,
» λαμπαδουχοῦμενος· πανηγυρίζετω δέ, αἰῶνων
» Νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱερὰν πανήγυ-
» ριν, τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω· Χαίροις
» παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε.

Ἵνα σοι πιστοί, τὸ Χαῖρε κραυγάζωμεν, οἱ διὰ σοῦ τῆς χαρᾶς, μέτοχοι γενόμενοι, τῆς αἰδίου, ρῦσαι ἡμᾶς πειρασμοῦ, βαρβαρικῆς ἀλώσεως, καὶ πάσης ἄλλης πληγῆς, διὰ πληθοῦς, Κόρη παραπτώσεων, ἐπιούσης βροτοῖς ἀμαρτάνουσιν.

Ῥφθης φωτισμός, ἡμῶν καὶ βεβαίωσις· ὅθεν βοῶμέν σοι· Χαῖρε ἄστρον ἄδυντον, εἰσάγον κόσμῳ τὸν μέγαν Ἥλιον· χαῖρε Ἐδέμ ἀνοίξασα, τὴν κεκλεισμένην Ἀγνή· χαῖρε στυλε, πύρινε εἰσάγουσα, εἰς τὴν ἄνω ζωὴν, τὸ ἀνθρώπινον.

Στῶμεν εὐλαβῶς, ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ ἐκβοήσωμεν· Χαῖρε κόσμου Δέσποινα· χαῖρε Μαρία, Κυρία πάντων ἡμῶν· χαῖρε ἡ μόνη ἄμωμος, ἐν γυναιξὶ καὶ καλή· χαῖρε σκευός, μύρον τὸ ἀκένωτον, ἐπὶ σὲ κενωθὲν εἰσδεξάμενον.

Δόξα.

Ἡ περιστέρα, ἡ τὸν ἐλεήμονα ἀποκύησασα, χαῖρε Ἀειπάρθενε· Ὅσιων πάντων χαῖρε τὸ καύχημα, τῶν Ἀθλητῶν στεφάνωμα· χαῖρε ἀπάντων τε, τῶν Δικαίων, θεῖον ἐγκαλλώπισμα, καὶ ἡμῶν τῶν πιστῶν τὸ διάσωσμα.

Καὶ νῦν.

Φεῖσαι ὁ Θεός, τῆς κληρονομίας σου, τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, πάσας παραβλέπων νῦν, εἰς τοῦτο ἔχων ἐκδυσωποῦσάν σε, τὴν ἐπὶ γῆς ἀσπύρωσ σε κυφορήσασαν, διὰ μέγα, ἔλεος θελήσαντα, μορφωθῆναι Χριστὲ τὸ ἀλλότριον.

Οἱ νεκροὶ ψυχικὰ ἄνθρωποι παίρνουν καὶ πάλι μετὰ τὴν μεσιτεία σου ζωὴ, γιατί γέννησες τὴν πραγματικὴ Ζωή, ποὺ εἶναι Πρόσωπο (τὸν Χριστό). Κι ἐκεῖνοι ποὺ πρὶν ἔχασαν (μετὰ τὴν ἀμαρτία) τὴ λαλιά τους, γίνονται ὁμιλητικότετοι. Οἱ λεπροὶ καθαρίζονται, οἱ ἀρρώστιες διαλύονται, τὰ πλήθη τῶν ἐναερίων πνευμάτων (τῶν δαιμόνων) νικοῦνται. Κι ὅλα αὐτὰ γίνονται μετὰ σένα Παρθένε, ποὺ εἶσαι ἡ σωτηρία τῶν θνητῶν ἀνθρώπων.

Καὶ τώρα...

Χαῖρε, ἐσὺ ἡ εὐλογημένη σὲ ὅλα, ποὺ γέννησες τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου (τὸν Χριστό)· διὰ σοῦ ἀνεβήκαμε ἀπὸ τὴ γῆ στὰ οὐράνια. Ἐσὺ εἶσαι Ἀγνή ἡ σκέπη καὶ τὸ στερέωμα, τὸ τείχος καὶ τὸ φρούριο ὅλων ὅσοι ψάλλουν· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριο ὅλα τὰ δημιουργήματα καὶ ὑπερυψώνετε Τον σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ῥδὴ 9η.

Κάθε θνητὸς ἄς σκιρτήσει ἀπὸ ἐνθουσιασμοῦ κι ἄς φωτιστεῖ σὰν λαμπάδα τὸ πνεῦμα του· ἄς πανηγυρίσει καὶ ἡ νοερὴ φύση τῶν ἄυλων πνευματικῶν Δυνάμεων, ἀνυμνώντας τὴν ἱερὴ πανήγυρη τῆς μητέρας τοῦ Θεοῦ, καὶ ἄς φωνάζει δυνατὰ· χαῖρε Θεοτόκε, σὺ ποὺ εἶσαι ἄξια κάθε μακαρισμοῦ, ἀγνή, ἀειπάρθενε.

Γιὰ νὰ μπορούμε ἐμεῖς οἱ πιστοί, ποὺ γίναμε μ' Ἐσένα μέτοχοι τῆς αἰώνιας χαρᾶς, νὰ σοῦ φωνάζουμε δυνατὰ τὸ χαῖρε, σῶσε μας, Κόρη, ἀπὸ κάθε πειρασμό, ἀπὸ βαρβαρικὴ ἐπιδρομὴ καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλη συμφορὰ ποὺ ἔρχεται (σὲ μᾶς) τοὺς ἀμαρτωλοὺς θνητοὺς ἐξαιτίας τῶν πολλῶν (μας) παραπτωμάτων.

Φάνηκες σὲ μᾶς φωτισμός καὶ στερέωσή μας· γι' αὐτὸ σοῦ φωνάζουμε δυνατὰ· χαῖρε ἄστρο ποὺ δὲν δύνεις ποτὲ καὶ φέρνεις στὸν κόσμο τὸν μεγάλο Ἥλιο. Χαῖρε Ἀγνή, ἐσὺ ποὺ ἀνοίξεις τὴν κλεισμένη Ἐδέμ (τὸν παράδεισο)· χαῖρε σὺ πύρινη στήλη ποὺ ὀδηγεῖς στὴν ἄνω ζωὴ τὸ ἀνθρώπινο γένος.

Ἐὰς σταθοῦμε εὐλαβικὰ στὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ μας (στὸ Ναό) κι ἄς φωνάζουμε δυνατὰ· χαῖρε Δέσποινα τοῦ κόσμου· χαῖρε Μαρία, Κυρία ὅλων μας· χαῖρε ἡ μόνη ἀμόλυντη καὶ ἐνάρετη μεταξὺ τῶν γυναικῶν· χαῖρε σκευός ποὺ δέχτηκες μέσα σου τὸ ἀνεξάντλητο μύρο (τὸν Χριστό), ποὺ ἄδειασε ὁλόκληρο ἐπάνω σου.

Δόξα στὸν Πατέρα...

Χαῖρε Ἀειπάρθενε, ἐσὺ εἶσαι τὸ περιστέρι ποὺ γέννησε τὸν Ἐλεήμονα Θεό· ἐσὺ εἶσαι τὸ καύχημα ὅλων τῶν ὁσίων καὶ τὸ στεφάνωμα τῶν ἀθλητῶν τῆς πίστεως (τῶν μαρτύρων). Χαῖρε τὸ κόσμημα ὅλων τῶν δικαίων καὶ ἡ σωτηρία γιὰ μᾶς τοὺς πιστοὺς.

Καὶ τώρα...

Λυπήσου, Θεέ μας, την κληρονομία σου (όλους ἐμᾶς ποὺ ἐλπίζουμε σ' Ἐσένα), παραβλέποντας τώρα ὅλες τὶς ἁμαρτίες μας κι ἔχοντας μεσίτρια νὰ σὲ παρακαλεῖ γι' αὐτὸ ἐκείνη ποὺ χωρὶς ἀνθρώπινη σπορὰ σὲ κυοφόρησε στὴ γῆ, ὅταν θέλησες ἀπὸ μεγάλη εὐσπλαγχνία νὰ λάβεις τὴν ξένη πρὸς τὴ θεία σου φύση ἀνθρώπινη μορφή.

Εἶτα τὸ Κοντάκιον δίχορον ἀργῶς.

Ἦχος πλ. δ'. Αὐτόμελον.

Τῆ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια,
Ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια,
Ἀναγράφω σοι ἡ Πόλις σου Θεοτόκε.
Ἄλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον,
Ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον,
Ἵνα κράζω σοι· Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ὁ Ἱερεὺς ἱστάμενος εἰς τὸν σωλέα πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Θεοτόκου, ἀπαγγέλλει ἐμμελῶς τὴν Ἀ' Στάσιν τῶν «Χαιρετισμῶν».

Ἐπειτα ψάλλεται τὸ Κοντάκιο κι ἀπὸ τοὺς δύο χοροὺς τῶν ψαλτῶν σὲ μέλος ἀργό.

Σ' ἐσένα τὴν Ὑπέρμαχο Στρατηγὸ ἀποδίδει ἡ Πόλις σου τὴ νίκη καὶ σοῦ ἐκφράζει Θεοτόκε τὶς θερμὲς εὐχαριστίες ποὺ λυτρώθηκε ἀπὸ τὶς συμφορὰς. Ἀλλὰ ἐσύ, ποὺ ἡ δύναμή σου εἶναι ἀκατανίκητη, σῶσε με κι ἐμένα ἀπὸ κάθε εἶδους κινδύνων γιὰ νὰ σοῦ φωνάζω δυνατὰ· χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Στὴ συνέχεια ὁ Ἱερεὺς ἀπαγγέλλει μὲ μέλος τὴν πρώτη Στάση τῶν Χαιρετισμῶν·

ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ἄγγελος πρωτοστάτης, οὐρανόθεν ἐπέμφθη,
εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τό, Χαῖρε (ἐκ γ')· καὶ σὺν τῇ
ἀσωμάτῳ φωνῇ, σωματούμενόν σε θεωρῶν
Κύριε, ἐξίστατο, καὶ ἴστατο κραυγάζων πρὸς
αὐτὴν τοιαῦτα·

Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμπει· χαῖρε, δι' ἧς ἡ
ἀρὰ ἐκλείπει.

Χαῖρε, τοῦ πεσόντος Ἀδάμ ἡ ἀνάκλησις· χαῖρε,
τῶν δακρῶν τῆς Εὐας ἡ λύτρωσις.

Χαῖρε, ὕψος δυσανάβατον ἀνθρωπίνους
λογισμοῖς· χαῖρε, βάθος δυσθεώρητον, καὶ
Ἀγγέλων ὀφθαλμοῖς.

Χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις Βασιλέως καθέδρα· χαῖρε,
ὅτι βαστάζεις τὸν βαστάζοντα πάντα.

Χαῖρε, ἀστήρ ἐμφαινῶν τὸν Ἥλιον· χαῖρε,
γαστήρ ἐνθέου σαρκώσεως.

Χαῖρε, δι' ἧς νεουργεῖται ἡ κτίσις· χαῖρε, δι' ἧς
βρεφουργεῖται ὁ Κτίστης.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Βλέπουσα ἡ Ἁγία, ἑαυτὴν ἐν ἀγνεΐᾳ, φησὶ τῷ
Γαβριὴλ θαρσαλέως· Τὸ παράδοξόν σου τῆς

ΣΤΑΣΗ ΠΡΩΤΗ

Ἄγγελος ποὺ ἦταν πρῶτος μεταξὺ τῶν ἀγγέλων, στάλθηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ νὰ πεῖ στὴ Θεοτόκῳ τὸ χαῖρε (3 φορές)· καὶ μὲ τὴν ἀσωμάτῳ του φωνή, βλέποντάς σε Κύριε νὰ παίρνεις σῶμα (νὰ γίνεσαι ἀνθρώπος), ἐκπλησίστατο καὶ στεκόταν φωνάζοντας πρὸς αὐτὴν αὐτὰ τὰ λόγια·

Χαῖρε ἐσὺ ἀπ' τὴν ὁποία θὰ λάμπει ἡ χαρὰ· χαῖρε ἐσὺ ποὺ γιὰ χάρι σου θὰ σβῆσει ἡ κατάρρα.

Χαῖρε ἐσὺ ποὺ ἔκανες νὰ σηκωθεῖ ὁ πεσμένος Ἀδάμ· χαῖρε ἐσὺ ποὺ ἔγινες ἡ λύτρωσις τῶν δακρῶν τῆς Εὐας.

Χαῖρε ὕψος στὸ ὁποῖο δύσκολα μποροῦν νὰ φθάσουν οἱ
ἀνθρώπινοι λογισμοί· χαῖρε βάθος ποὺ ἀδυνατοῦν νὰ
κατοπτρῶσουν καὶ ἀγγέλων ὀφθαλμοί.

Χαῖρε ἐσὺ ποὺ ἔγινες ὁ θρόνος τοῦ Βασιλιᾶ (Χριστοῦ)· χαῖρε
γιατὶ βαστάζεις (στὴν ἀγκάλη σου) Ἐκεῖνον ποὺ βαστάζει τὰ
πάντα.

Χαῖρε ἀστέρι ποὺ προμηνύεις τὸν Ἥλιο, χαῖρε κοιλία τῆς θεϊκῆς
(τοῦ Λόγου) σαρκώσεως.

Χαῖρε ἐσὺ μὲ τὴν ὁποία γίνεται καινούργια ἡ κτίσις· χαῖρε ἐσὺ
μὲ τὴν ὁποία γίνεται βρέφος ὁ Κτίστης.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Γνωρίζοντας τὴν ἀγνότητά της ἡ Παναγία λέγει στὸν Γαβριὴλ
μὲ θάρρος· Ὅσα παράδοξα ἀκούω ἀπὸ τὴ φωνή σου, εἶναι

φωνής, δυσπαράδεκτόν μου τῇ ψυχῇ φαίνεται· ἀσπόρου γὰρ συλλήψεως τὴν κύησιν πῶς λέγεις; κράζων· Ἀλληλουΐα.

Γνωσὶν ἄγνωστον γινῶναι, ἡ Παρθένος ζητοῦσα, ἐβόησε πρὸς τὸν λειτουργοῦντα· Ἐκ λαγόνων ἀγῶν Υἱόν, πῶς ἐστὶ τεχθῆναι δυνατόν; λέξον μοι. Πρὸς ἦν ἐκεῖνος ἔφησεν ἐν φόβῳ, πλὴν κραυγάζων οὕτω·

Χαῖρε, βουλῆς ἀπορήτου μύστις· χαῖρε, σιγῆς δεομένων πίστις.

Χαῖρε, τῶν θαυμάτων Χριστοῦ τὸ προοίμιον· χαῖρε, τῶν δογμάτων αὐτοῦ τὸ κεφάλαιον.

Χαῖρε, κλιμαξ ἐπουράνιε, δι' ἧς κατέβη ὁ Θεός· χαῖρε, γέφυρα μετάγουσα τοὺς ἐκ γῆς πρὸς Οὐρανόν.

Χαῖρε, τὸ τῶν Ἀγγέλων πολυθρύλητον θαῦμα· χαῖρε, τὸ τῶν δαιμόνων πολυθρήνητον τραῦμα.

Χαῖρε, τὸ Φῶς ἀρήτως γεννήσασα· χαῖρε, τὸ πῶς, μηδένα διδάξασα.

Χαῖρε, σοφῶν ὑπερβαίνουσα γινῶσιν· χαῖρε, πιστῶν καταναγάζουσα φρένας.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Δύναμις τοῦ Ὑψίστου, ἐπεσκίασε τότε, πρὸς σύλληψιν τῇ Ἀπειρογάμῳ· καὶ τὴν εὐκαρπον ταύτης νηδύν, ὡς ἀγρὸν ὑπέδειξεν ἡδὺν ἅπασι, τοῖς θέλουσι θερίζειν σωτηρίαν, ἐν τῷ ψάλλειν οὕτως· Ἀλληλουΐα.

Ἐχουσα θεοδόχον, ἡ Παρθένος τὴν μήτραν, ἀνέδραμε πρὸς τὴν Ἑλισάβετ· τὸ δὲ βρέφος ἐκείνης εὐθύς, ἐπιγνὼν τὸν ταύτης ἀσπασμόν, ἔχαιρε! καὶ ἄλμασιν ὡς ἄσμασιν, ἐβόα πρὸς τὴν Θεοτόκον·

Χαῖρε, βλαστοῦ ἀμαράντου κληῖμα· χαῖρε, καρποῦ ἀκηράτου κτήμα.

Χαῖρε, γεωργὸν γεωργοῦσα φιλόανθρωπον· χαῖρε, φυτουργὸν τῆς ζωῆς ἡμῶν φύουσα.

δύσκολο νὰ τὰ δεχτῶ στὴν ψυχῇ μου· πῶς μοῦ ἀναγγέλλεις κύηση, ἀφοῦ δὲν προηγήθηκε σύλληψη ἀπὸ ἀνθρώπινη σπορά; Κι ὅμως ἐσὺ τὸ λέγεις καὶ φωνάζεις δυνατὰ, Ἀλληλουΐα (αἰνεῖτε τὸν Θεό).

Θέλοντας ἡ Παρθένος νὰ γνωρίσει τὸ ἄγνωστο αὐτὸ μυστήριον, εἶπε δυνατὰ πρὸς τὸν λειτουργὸ Ἄγγελο· πές μοι, ἀπὸ σῶμα ἀγνὸ (παρθενικὸ) πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γεννηθεῖ γιός; Κι ἐκεῖνος τότε εἶπε πρὸς αὐτὴ μὲ φόβο, φωνάζοντας αὐτὰ τὰ λόγια·

Χαῖρε ἐσὺ ποὺ γνωρίζεις τὴν ἀπόρητη βουλή τοῦ Θεοῦ· χαῖρε ἐσὺ ποὺ εἶσαι ἡ πίστις ἐκείνων ποὺ προσεγγίζονται μὲ τὴ σιγή.

Χαῖρε ἐσὺ, ἡ ἀρχὴ τῶν θαυμάτων τοῦ Χριστοῦ. Χαῖρε ἐσὺ ποὺ ἀποτελεῖς τὸ κεφάλαιο στὸ ὁποῖο στηρίζονται τὰ δόγματά Του.

Χαῖρε σκάλα ἐπουράνια μὲ τὴν ὁποία κατέβηκε ὁ Θεός· χαῖρε γέφυρα ποὺ μεταφέρεις αὐτοὺς ποὺ ἔναι στὴ γῆ, στὸν οὐρανόν.

Χαῖρε, τὸ πολυθρύλητο θαῦμα τῶν Ἀγγέλων, χαῖρε τὸ πολυθρήνητο τραῦμα τῶν δαιμόνων.

Χαῖρε ἐσὺ ποὺ γέννησες μὲ τρόπο ἀνέκφραστο τὸ φῶς· χαῖρε ἐσὺ ποὺ σὲ κανέναν δὲν δίδαξες τὸ πῶς.

Χαῖρε ἐσὺ ποὺ ξεπερνᾷς τὴ γνώση τῶν σοφῶν· χαῖρε ἐσὺ ποὺ διαφωτίζεις τὴ διάνοια τῶν πιστῶν.

Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Δύναμη τοῦ Ὑψίστου τότε ἐπισκίασε ἐκείνη ποὺ δὲ γνώρισε γάμο, ὥστε νὰ συλλάβει· καὶ τὴν εὐκαρπὴ τῆς κοιλιᾶς τὴν κατέστησε χωράφι εὐχάριστο γιὰ ὅσους θέλουν νὰ θερίσουν (νὰ βροῦν) τὴ σωτηρία τους καὶ οἱ ὅποιοι ψάλλουν αὐτὰ τὰ λόγια, Ἀλληλουΐα.

Ἐχουσα ἡ Παρθένος μὲς στὴ μήτρα τῆς τὸν Θεό, ἔτρεξε πρὸς τὴν Ἑλισάβετ. Τὸ βρέφος ἐκείνης (ὁ Ἰωάννης) μόλις κατάλαβε τὸν χαιρετισμὸ τῆς σκίρτησε ἀπὸ χαρὰ· καὶ μὲ σκιρτήματα ἀντὶ γιὰ ὕμνου, φώναζε δυνατὰ πρὸς τὴ Θεοτόκο·

Χαῖρε κληῖμα ποὺ πρόβαλες τὸν ἀμάραντο βλαστό· χαῖρε κτήμα ποὺ πρόσφερες τὸν ἄφθαρτο καρπὸ.

Χαῖρε ἐσὺ ποὺ γεώργησες τὸν φιλόανθρωπο γεωργό· χαῖρε ἐσὺ ποὺ φύτερωσες τὸν φυτουργὸ τῆς ζωῆς (τὸ Χριστό).

Χαῖρε γῆ ποὺ βλαστάνεις ἄφθονη εὐσπλαγχνία· χαῖρε τραπέζι ποὺ βαστάξεις πλούσιο τὸ ἔλεος.

Χαίρε, ἄρουρα βλαστάνουσα εὐφορίαν
οἰκτιρῶν· χαίρε, τράπεζα βαστάζουσα
εὐθηρίαν ἰλασῶν.

Χαίρε, ὅτι λειμῶνα τῆς τρυφῆς ἀναθάλλεις·
χαίρε, ὅτι λιμένα τῶν ψυχῶν ἐτοιμάζεις.

Χαίρε, δεκτὸν πρεσβείας θυμίαμα· χαίρε,
παντὸς τοῦ κόσμου ἐξίλασμα.

Χαίρε, Θεοῦ πρὸς θνητοὺς εὐδοκία· χαίρε,
θνητῶν πρὸς Θεὸν παρρησία.

Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ζάλην ἔνδοθεν ἔχων, λογισμῶν ἀμφιβόλων, ὁ
σώφρων Ἰωσήφ ἐταράχθη, πρὸς τὴν ἄγαμὸν σε
θεωρῶν, καὶ κλειγίγαμον ὑπονοῶν Ἄμεμπτε·
μαθὼν δέ σου τὴν σύλληψιν ἐκ Πνεύματος
ἁγίου, ἔφη· Ἀλληλουῖα.

Εἶτα οἱ Χοροὶ ἐναλλάξ, τό· Τῆ
ὑπερμάχῳ... (σύντομον). **Τρισάγιον.** Δόξα. Καὶ
νῦν. Παναγία Τριάς. Κύριε, ἐλέησον (γ'). Δόξα.
Καὶ νῦν. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ
βασιλεία...

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν. **Καὶ ἀναγινώσκει τὸ**
Κοντάκιον τῆς ἡμέρας, ἦτοι τὸ τοῦ ἁγίου
Θεοδώρου.

Πίστιν Χριστοῦ ὡσεὶ θώρακα, ἔνδον λαβὼν ἐν
καρδίᾳ σου, τὰς ἐναντίας δυνάμεις
κατεπάτησας, Πολύαθλε, καὶ στέφει οὐρανίῳ,
ἐστέφθης αἰωνίως, ὡς ἀήττητος.

Κύριε, ἐλέησον (μ') **καὶ τὴν Εὐχὴν ταύτην·**

Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ, καὶ πάσῃ ὥρᾳ, ἐν οὐρανῷ καὶ
ἐπὶ γῆς προσκυνούμενος, καὶ δοξαζόμενος
Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ μακρόθυμος, ὁ πολυέλεος, ὁ
πολυεὐσπλαγχνος, ὁ τοὺς δικαίους ἀγαπῶν καὶ
τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἐλεῶν, ὁ πάντας καλῶν πρὸς
σωτηρίαν διὰ τῆς ἐπαγγελίας τῶν μελλόντων
ἀγαθῶν· Αὐτός, Κύριε, πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν ἐν
τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τὰς ἐντεύξεις, καὶ ἴθνησον τὴν
ζωὴν ἡμῶν πρὸς τὰς ἐντολάς σου· τὰς ψυχὰς
ἡμῶν ἁγιάσον, τὰ σώματα ἁγνισον, τοὺς
λογισμοὺς διόρθωσον, τὰς ἐννοίας κάθαρσον, καὶ
ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, κακῶν καὶ
οὐδύνης. Τείχισον ἡμᾶς ἁγίους σου Ἀγγέλους, ἵνα,
τῇ παρεμβολῇ αὐτῶν φρουρούμενοι, καὶ
ὀδηγούμενοι, καταντήσωμεν εἰς τὴν ἐνότητα

Χαίρε γιατί κάνεις νὰ ἀνθίσει λιβάδι πνευματικῆς ἀπόλαυσης·
χαίρε γιατί ἐτοιμάζεις λιμάνι (σωτηρίας) γιὰ τὶς ψυχές.

Χαίρε, ἐσὺ ποὺ εἶσαι θυμίαμα μεσιτείας δεκτὸ ἀπὸ τὸν Θεό,
χαίρε, ἐσὺ τοῦ κόσμου ὄλου ὁ ἐξίλασμός.

Χαίρε, ἐσὺ ποὺ εἶσαι ἡ ἀγαθὴ εὐδοκία (εὐνοία) τοῦ Θεοῦ πρὸς
τοὺς ἀνθρώπους, χαίρε ἐσὺ ἡ παρρησία τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸν
Θεό.

Χαίρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ἐχοντας μέσα του ζάλη ἀπὸ λογισμοὺς ἀμφιβολίας, ὁ δίκαιος
Ἰωσήφ ταραχτήκε, κι ἐνῶ σὲ θεωροῦσε ἄγαμη (Παρθένο), τώρα
σὲ ὑποπευόταν γιὰ παράνομες σχέσεις, Ἄμεμπτε· Σὰν
πληροφορήθηκε ὅμως ὅτι ἡ σύλληψη προερχόταν ἀπὸ τὸ Ἅγιο
Πνεῦμα, φώναξε Ἀλληλουῖα.

Ἐπειτα ψάλλεται καὶ πάλι τὸ τροπάριο Τῆ ὑπερμάχῳ
Στρατηγῷ... (σύντομο). **Καὶ ἀμέσως τὸ Τρισάγιο·** Ἅγιος ὁ
Θεός... Δόξα Πατρὶ. Καὶ νῦν. Παναγία Τριάς... Κύριε,
ἐλέησον (3 φορές). Δόξα Πατρὶ. Καὶ νῦν. Πάτερ ἡμῶν... Ὅτι
σοῦ ἐστὶν...

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν. **Καὶ διαβάξει τὸ Κοντάκιον τοῦ ἁγίου**
Θεοδώρου.

Ἀφοῦ ἔβαλες μὲς στὴν καρδιά σου σὰν θώρακα τὴν πίστη σου
στὸ Χριστό, κατενίκησες τὶς ἐχθρικές (δαίμονικές) δυνάμεις,
πολύαθλε (ἅγιε Θεόδωρε), καὶ σὰν ἀνίκητος στεφανώθηκες
αἰώνια μὲ οὐράνιο στεφάνι.

Κύριε, ἐλέησέ μας (40 φορές), **καὶ τὴν ἐπόμενη Εὐχὴ·**

Χριστὲ ὁ Θεός μας, Ἐσὺ ποὺ σὲ κάθε ὥρα καὶ σὲ κάθε στιγμή
προσκυνεῖσαι καὶ δοξαζέσαι στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ γῆ· ποὺ εἶσαι
μακρόθυμος, πολυέλεος καὶ πολυεὐσπλαγχνος· ποὺ ἀγαπᾶς τοὺς
ἐναρέτους καὶ ἐλεεῖς τοὺς ἁμαρτωλοὺς· ποὺ μὲ τὴν ὑπόσχεση
τῶν ἀγαθῶν τῆς μέλλουσας βασιλείας Σου προσκαλεῖς ὅλους
τοὺς ἀνθρώπους (στὴ μετάνοια καὶ) στὴ σωτηρία, Ἐσὺ ὁ Ἰδιος,
Κυριέ μας, δέξου καὶ τὶς δικές μας προσευχὲς ποὺ αὐτὴ τὴν ὥρα
Σοῦ ἀπευθύνουμε καὶ κατεύθυνε τὴ ζωὴ μας ὥστε νὰ εἶναι
σύμφωνη πρὸς τὶς ἐντολές Σου. Ἀγίασε τὶς ψυχές μας, ἐξάγνισε
τὰ σώματά μας, διόρθωσε τοὺς λογισμοὺς μας, καθάρισε τὶς
σκέψεις μας, καὶ φύλαξέ μας ἀπὸ κάθε θλίψη, κακὸ καὶ οὐδύνη.
Περιφροῦρησέ μας μὲ τοὺς ἁγίους σου Ἀγγέλους, ὥστε
διαφυλαγμένοι καὶ καθοδηγούμενοι μὲ τὴν προστασία τους νὰ
φτάσουμε στὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ στὴν ἐπίγνωση τῆς
ἀπρόσιτης δόξας Σου· γιατί εἶσαι Εὐλογημένος στοὺς
ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

Κύριε, ἐλέησέ μας (3 φορές). Δόξα Πατρὶ. Καὶ νῦν.

τῆς πίστεως καὶ εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀπροσίτου σου δόξης· ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τό, Κύριε, ἐλέησον (γ'). Δόξα. Καὶ νῦν.

Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ, καὶ ἔνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεείμ, τὴν ἀδιάφθορον, Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, Σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐν ὀνόματι Κυρίου, εὐλόγησον, Πάτερ.

Ὁ ἱερεύς: Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς, καὶ εὐλογήσαι ἡμᾶς, ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἐλεήσαι ἡμᾶς.

Ὁ ἀναγνώστης: Κύριε, ἐλέησον (γ'). Καὶ σῶσον ἡμᾶς Παναγία Παρθένε.

**Εὐχὴ εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον.
(Παύλου Μοναχοῦ, Μονῆς Εὐεργετίδος)**

Ἄσπιλε, ἀμόλυντε, ἄφθορε, ἄχραντε, ἀγνή Παρθένε, Θεόνυμφε Δέσποινα, ἡ Θεὸν Λόγον τοῖς ἀνθρώποις, τῇ παραδόξῳ σου κηύσει, ἐνώσασα, καὶ τὴν ἀπωσθεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν τοῖς οὐρανόις συνάψασα, ἡ τῶν ἀπηλπισμένων μόνῃ ἐλπίς, καὶ τῶν πολεμουμένων βοήθεια, ἡ ἐτοιμὴ ἀντίληψις τῶν εἰς σὲ προστρέχόντων, καὶ πάντων τῶν Χριστιανῶν τὸ καταφύγιον, μὴ βδελύξῃ με τὸν ἁμαρτωλόν, τὸν ἐναγῆ, τὸν αἰσχροῖς λογισμοῖς καὶ λόγοις καὶ πράξεσιν ὅλον ἑμαυτὸν ἀχρειώσαντα, καὶ τῇ τῶν ἡδονῶν τοῦ βίου ῥαθυμίᾳ γνώμῃ, δοῦλον γενόμενον. Ἄλλ' ὡς τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ Μήτηρ, φιλανθρώπως σπλαγχνίσθητι ἐπ' ἐμοὶ τῷ ἁμαρτωλῷ καὶ ἀσώτῳ, καὶ δέξαι μου τὴν ἐκ ῥυπαρῶν χειλέων προσφερομένην σοι δέσιν, καὶ τὸν σὸν Υἱόν, καὶ ἡμῶν Δεσπότην καὶ Κύριον, τῇ μητρικῇ σου παρρησίᾳ χρωμένη, δυσώπησον, ἵνα ἀνοίξῃ κάμοι τὰ φιλάνθρωπα σπλάγχνα τῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος, καί, παριδὼν μου τὰ ἀναριθμητὰ πταίσματα, ἐπιστρέψῃ με πρὸς μετάνοιαν, καὶ τῶν αὐτοῦ ἐντολῶν ἐργάτην δόκιμον ἀναδείξῃ με. Καὶ πάρεσό μοι αἰεὶ ὡς ἐλεήμων, καὶ συμπαθὴς, καὶ φιλάγαθος, ἐν μὲν τῷ παρόντι βίῳ, θερμῇ προστάτις καὶ βοηθός, τὰς τῶν ἐναντίων ἐφόδους ἀποτεριχίζουσα, καὶ πρὸς σωτηρίαν καθοδηγοῦσά με, καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐξόδου μου, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν περιέπουσα, καὶ τὰς σκοτεινὰς ὄψεις τῶν πονηρῶν δαιμόνων πόρρω αὐτῆς ἀπελαύνουσα· ἐν δὲ τῇ φοβερᾷ

Ἑσένα ποὺ εἶσαι πιὸ τιμημένη ἀπ' τὰ Χερουβείμ καὶ ἀσύγκριτα πιὸ ἔνδοξη ἀπὸ τὰ Σεραφεείμ, ποὺ χωρὶς νὰ φθαρεῖ ἡ παρθενία σου γέννησες τὸ Θεὸ Λόγο, ποὺ εἶσαι πράγματι ἡ Θεοτόκος, Ἑσένα μεγαλύνουμε.

Στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, εὐλόγησέ μας, πάτερ.

Ὁ Ἱερέας: Ὁ Θεὸς ἅς μᾶς σπλαγχνιστεῖ καὶ ἅς μᾶς εὐλογήσει. Ἄς φανερώσει τὸ πρόσωπό του σὲ μᾶς κι ἅς μᾶς ἐλεήσει.

Ὁ ἀναγνώστης: Κύριε, ἐλέησέ μας (3 φορές)· καὶ σῶσε μας Παναγία Παρθένε.

Εὐχὴ στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο.

Ἄμωμη, ἀμόλυντη, ἀδιάφθορη, ἄχραντη, ἀγνή Παρθένε, νύφη τοῦ Θεοῦ καὶ Δέσποινα. Ἐσὺ ποὺ με τὴν ὑπέροχη γέννα σου ἔνωσες τὸ Θεὸ Λόγο με τὸ ἀνθρώπινο γένος καὶ ἐπανασῶνδρεςες καὶ ὑψώσες τὴν πεσμένη ἀνθρώπινη φύση μας με τὸν οὐράνιο κόσμον. Ἐσὺ, ἡ μοναδικὴ ἐλπίδα τῶν ἀπελπισμένων καὶ ἡ βοήθεια ἐκείνων ποὺ πολεμοῦνται (ἀπ' τοὺς δαίμονες), ἡ πάντα πρόθυμη στὴν προστασία ὅσων προστρέχουν σὲ σένα, ποὺ εἶσαι τὸ καταφύγιο ὅλων τῶν χριστιανῶν· μὴ με περιφρονήσεις τὸν ἁμαρτωλό, τὸν ἀκάθαρτο, ποὺ ἐξαχρείωσα τὴν ὑπαρξή μου με αἰσχροὺς λογισμοὺς, λόγια καὶ πράξεις, καὶ ὑποδουλώθηκα ἐξαιτίας τῆς πνευματικῆς ἀμέλειας στὶς ἡδονὲς τῆς ζωῆς αὐτῆς. Ἀλλὰ ἐσὺ, ὡς Μητέρα τοῦ Φιλάνθρωπου Θεοῦ μας, σπλαγχνίσου με δείχνοντας καὶ σὲ μένα τὸν ἁμαρτωλό καὶ ἄσωτο τῇ φιλάνθρωπιά σου, καὶ δέξου τὴ δέηση ποὺ σοῦ προσφέρουν τὰ ἀκάθαρτα χεῖλη μου· καὶ χρησιμοποιώντας τὴ μητρικὴ σου παρρησία ἰκέτευσε θερμὰ τὸν Υἱό σου καὶ Δεσπότη μας, ν' ἀνοίξῃ καὶ σὲ μένα τῇ φιλάνθρωπῃ ἀγκαλιᾷ τῆς ἀγάπης Του· καὶ ἀφοῦ μοῦ συγχωρῆσει τὶς ἀναριθμητὲς ἁμαρτίες μου, νὰ με ὀδηγήσῃ στὴ μετάνοια καὶ νὰ με ἀναδείξῃ πιστὸ ἐργάτη τῶν ἐντολῶν Του. Καὶ νὰ εἶσαι, Παναγία μου, πάντοτε κοντὰ μου, ὡς ἐλεήμων καὶ συμπαθὴς καὶ σπλαγχνικὴ, στὴν παρούσα ζωὴ ἰσχυρὴ προστασία καὶ βοήθειά μου, ἀποκρούοντας ὡς τεῖχος τὶς ἐπιθέσεις τῶν ἐχθρῶν (τῶν δαιμόνων) καὶ καθοδηγώντας με στὴ σωτηρία· καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ θανάτου μου, νὰ περιφρουρεῖς τὴν ἄθλια ψυχὴ μου καὶ νὰ ἀποδιώκεις μακριὰ ἀπ' αὐτὴ τὰ σκοτεινὰ πρόσωπα τῶν πονηρῶν δαιμόνων. Καὶ κατὰ τὴ φοβερὴ ἡμέρα τῆς Κρίσεως νὰ με ἀπαλλάξεις ἀπὸ τὴν καταδίκη τῆς αἰωνίας κολάσεως καὶ νὰ με ἀξιώσεις νὰ κληρονομήσω καὶ συμματάσχω στὴν ἀνέκφραστη δόξα τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ μας. Αὐτῆς τῆς δόξας μακάρι κι ἐγὼ νὰ γίνω κληρονόμος με τὴ μεσιτεία καὶ τὴ βοήθειά σου Δέσποινα· ἀλλὰ καὶ με τὴ χάρι καὶ τὴ φιλάνθρωπιά τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, στὸν Ὅποιο ἀνήκει ὅλη ἡ δόξα καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνηση, καθὼς καὶ στὸν ἄναρχο Πατέρα Του καὶ στὸ Πανάγιο καὶ ἀγαθὸ καὶ ζωοποιὸ Πνεῦμα Του, τώρα καὶ σὲ κάθε στιγμή καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

ἡμέρα τῆς κρίσεως, τῆς αἰωνίου με ῥυομένη κολάσεως, καὶ τῆς ἀπορρήτου δόξης τοῦ σοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν κληρονόμον με ἀποδεικνύουσα. Ἦς καὶ τύχοιμι, Δέσποινά μου, ὑπεραγία Θεοτόκε, διὰ τῆς σῆς μεσιτείας καὶ ἀντιλήψεως· χάριτι καὶ φιλανθρωπία, τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὡς πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐχὴ εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. (Ἀντιόχου Μοναχοῦ, τοῦ Πανδέκτου)

Καὶ δὸς ἡμῖν, Δέσποτα, πρὸς ὕπνον ἀπιούσιν, ἀνάπαυσιν σώματος καὶ ψυχῆς· καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ζοφεροῦ ὕπνου τῆς ἀμαρτίας, καὶ ἀπὸ πάσης σκοτεινῆς καὶ νυκτερινῆς ἠδυναθείας. Παῦσον τὰς ὁρμὰς τῶν παθῶν, σβέσον τὰ πεπυρωμένα βέλη τοῦ πονηροῦ, τὰ καθ' ἡμῶν δολίως κινούμενα· τὰς τῆς σαρκὸς ἡμῶν ἐπαναστάσεις κατὰσειλον, καὶ πᾶν γεῶδες καὶ ὑλικὸν ἡμῶν φρόνημα κοίμησον. Καὶ δώρησαι ἡμῖν, ὁ Θεός, γρήγορον νοῦν, σάφρονα λογισμόν, καρδίαν νήφουσαν, ὕπνον ἑλαφρόν, καὶ πάσης σατανικῆς φαντασίας ἀπηλλαγμένον. Διανάστησον δὲ ἡμᾶς ἐν τῷ καιρῷ τῆς προσευχῆς, ἐστηριγμένους ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου, καὶ τὴν μνήμην τῶν σῶν κριμάτων ἐν ἑαυτοῖς ἀπαράθραυστον ἔχοντας. Παννύχιον ἡμῖν τὴν σὴν δοξολογίαν χάρισαι εἰς τὸ ὑμνεῖν, καὶ εὐλογεῖν, καὶ δοξάζειν τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομά σου, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καὶ πάλιν.

Ὑπερένδοξε, ἀειπάρθενε, εὐλογημένη Θεοτόκε, προσάγαγε τὴν ἡμετέραν προσευχὴν τῷ Υἱῷ σου καὶ Θεῷ ἡμῶν, καὶ αἴτησαι, ἵνα σώσῃ διὰ σοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

(Εὐχὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωαννικίου).

Ἡ ἐλπίς μου ὁ Πατήρ, καταφυγή μου ὁ Υἱός, σκέπη μου τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, Τριάς ἅγια, δόξα σοι.

Εὐχὴ στὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό.

Καὶ δώσε μας, Κύριε, τώρα ποὺ πρόκειται νὰ κοιμηθοῦμε, ἀνάπαυση στὸ σῶμα καὶ στὴν ψυχὴ μας· καὶ διαφύλαξέ μας ἀπὸ τὸν σκοτεινὸ ὕπνο τῆς ἀμαρτίας καὶ ἀπὸ κάθε σκοτεινὴ καὶ νυκτερινὴ ἠδονὴ ποὺ διεγείρει τὰ πάθη μας. Παῦσε τὶς ὁρμὰς τῶν παθῶν, σβῆσε τὰ πύρινα βέλη (τοὺς πειρασμοὺς) ποὺ τοξεύει μὲ δολιότητα ἐναντίον μας ὁ πονηρός. Κατὰσειλε τὶς σαρκικὲς ὁρμὰς μας καὶ ἀποκοίμησε κάθε γήινη καὶ ὑλικὴ (μάταιη) ἐπιθυμία μας. Δώρισέ μας, Θεέ μας, ἄγρυπνο νοῦ, καθαρὸ λογισμό, καρδίαν προσεκτικὴ, ὕπνο ἑλαφρό, ἀπαλλαγμένο ἀπὸ κάθε δαιμονικὴ φαντασία. Μὲ προθυμία νὰ σηκωθοῦμε ὅταν ἔλθει ἡ ὥρα τῆς προσευχῆς, στηριγμένοι στίς ἐντολές Σου καὶ ἔχοντας σταθερὴ μέσα μας τὴν ἐνθύμηση τῶν προσταγμάτων Σου. Χάρισέ μας τὴν ὀλοπρόθυμη διάθεση τῆς ὀλονύχτιας δοξολογίας Σου, γιὰ νὰ ὑμνοῦμε καὶ εὐλογοῦμε καὶ δοξάζουμε τὸ ἀξιότιμο καὶ μεγαλόπρεπο ὄνομά Σου, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τώρα καὶ σὲ κάθε στιγμή καὶ στοὺς ἀπέραντους αἰῶνες. Ἀμήν.

Καὶ τὰ ἐπόμενα τροπάρια·

Ὑπερένδοξη, Ἀειπάρθενη, εὐλογημένη Θεοτόκε μετάφερε τὴν προσευχὴν μας στὸν Υἱό σου καὶ Θεό μας καὶ ζήτησέ Του νὰ σώσει μὲ τὶς δικές σου πρεσβεῖες τὶς ψυχές μας.

Ἡ ἐλπίδα μου εἶναι ὁ Πατέρας, καταφυγή μου ὁ Υἱός, σκέπη (προστασία) μου τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Δόξα σ' Ἐσένα Πανάγιε Τριαδικέ Θεέ μας.

Ὅλη τὴν ἐλπίδα μου σ' ἐσένα ἐμπιστεύομαι, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, φύλαξέ με κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη (προστασία) σου.

Τὴν Παρασκευὴ τῆς 1ης Ἑβδομάδας τῆς Μεγ. Σαρακοστῆς διαβάζεται ἀπὸ τὸν Ἱερέα τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Παννυχίδος·

Εἶπε ὁ Κύριος στοὺς μαθητές Του· Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀληθινὴ κληματαριά καὶ ὁ Πατέρας μου ὁ γεωργός. Ὅποιο κλῆμα, ποὺ βρίσκεται σὲ μένα, δὲν καρποφορεῖ, τὸ κόβει, καὶ κάθε κλῆμα καρποφόρο τὸ καθαρίζει, γιὰ νὰ φέρει περισσότερο καρπὸ. Ἦδη ἐσεῖς εἶστε καθαροί, ἔνεκα τοῦ λόγου τὸν ὁποῖο σὰς κήρυξα. Μείνετε ἐνωμένοι μαζί μου καὶ θὰ εἶμαι κι Ἐγὼ μαζί σας. Καθὼς τὸ κλῆμα δὲν μπορεῖ νὰ φέρει καρπὸ μόνο του, ἐὰν δὲν μένει στὸ ἀμπέλι, ἔτσι οὔτε ἐσεῖς, ἐὰν δὲν μένετε ἐνωμένοι μ' Ἐμένα. Ἐγὼ εἶμαι τὸ ἀμπέλι, ἐσεῖς τὰ κλήματα. Ἐκεῖνος ποὺ μένει ἐνωμένος μ' Ἐμένα, ὅπως κι Ἐγὼ μ' ἐκεῖνον, αὐτὸς φέρει πολὺ καρπὸ, γιατί χωρὶς Ἐμένα δὲν μπορεῖτε νὰ κάνετε τίποτε. Ὅποιος δὲ μένει ἐνωμένος μ' Ἐμένα πετιέται ἔξω, ὅπως τὸ κλῆμα, καὶ ξεραίνεται καὶ τὰ μαζεύουν καὶ τὰ ρίχνουν στὴ φωτιά καὶ καίγονται. Ἐὰν μένετε ἐνωμένοι μ' Ἐμένα, καὶ τὰ λόγια μου μένουν μέσα σας, ζητήστε ὅ,τι θέλετε καὶ θὰ γίνει σ' ἐσᾶς.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθην, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ· φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

**Τὴν Παρασκευὴ τῆς Α΄ Ἑβδομάδος τῶν
Νηστειῶν ἀναγινώσκεται ὑπὸ τοῦ Ἱερέως τὸ
Εὐαγγέλιον τῆς Παννυχίδος (Ἰωάν. 15, 1-7).**

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Ἐγὼ εἰμι ἡ ἄμπελος ἢ ἀληθινή, καὶ ὁ Πατήρ μου ὁ γεωργός ἐστι. Πᾶν κλῆμα ἐν ἐμοὶ μὴ φέρον καρπὸν, αἶρει αὐτό, καὶ πᾶν τὸ καρπὸν φέρον, καθαίρει αὐτό, ἵνα πλείονα καρπὸν φέρῃ. Ἦδη ὑμεῖς καθαροὶ ἐστε διὰ τὸν λόγον, ὃν λελάληκα ὑμῖν. Μείνате ἐν ἐμοί, καὶ ἐγὼ ἐν ὑμῖν. Καθὼς τὸ κλῆμα οὐ δύναται καρπὸν φέρεν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐὰν μὴ μείνῃ ἐν τῇ ἀμπέλῳ, οὕτως οὐδὲ ὑμεῖς, ἐὰν μὴ ἐν ἐμοὶ μείνητε. Ἐγὼ εἰμι ἡ ἄμπελος, ὑμεῖς τὰ κλήματα. Ὁ μένων ἐν ἐμοί, καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ, οὗτος φέρει καρπὸν πολύν, ὅτι χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν. Ἐὰν μὴ τις μείνῃ ἐν ἐμοί, ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κλῆμα, καὶ ἐξηράνθη, καὶ συνάγουσιν αὐτά, καὶ εἰς πῦρ βάλλουσι, καὶ καίεται. Ἐὰν μείνητε ἐν ἐμοί, καὶ τὰ ῥήματά μου ἐν ὑμῖν μείνῃ, ὃ ἐὰν θέλητε αἰτήσασθε, καὶ γενήσεται ὑμῖν.

Ὁ Ἱερεὺς ἀμέσως τὴν Ἀπόλυσιν·

Δόξα σοι, ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν, δόξα σοι. Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου καὶ παναμόμου ἁγίας αὐτοῦ Μητρὸς, τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων, (τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου τῆς ἡμέρας, ἐφ' ὅσον ἐορτάζεται), καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλέησαι καὶ σώσαι ἡμᾶς ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόνητος. Ἀμήν.

**Εἶτα ὁ Ἱερεὺς λέγει (ἀποκρινομένων ἡμῶν
τό· Κύριε, ἐλέησον, συνεχῶς).**

Εὐξώμεθα ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου.

Ἐπὲρ τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Ἐπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (δεῖνος) καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος.

Ἐπὲρ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔθνους πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας ἐν αὐτῷ.

Ἐπὲρ εὐδοξίας καὶ ἐνίσχυσεως τοῦ φιλοχριστοῦ στρατοῦ.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς ἀμέσως κάνει τὴν Ἀπόλυση·

Δόξα σ' Ἐσένα Θεέ μας, πού εἶσαι ἡ ἐλπίδα μας, δόξα σ' Ἐσένα. Χριστέ, ἀληθινὸ Θεέ μας, με τὶς πρεσβείες τῆς πανάχραντης καὶ πανάμωμης ἁγίας Μητέρας Σου· (με τὶς πρεσβείες) τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ ξακουστῶν ἀποστόλων· τῶν ἐνδόξως θριαμβουσάντων μαρτύρων· τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων πατέρων μας· τοῦ ἁγίου... (τοῦ Ναοῦ)· τῶν ἁγίων καὶ δικαίων προγόνων (τοῦ Κυρίου) Ἰωακείμ καὶ Ἄννας· τοῦ ἁγίου... (τῆς ἡμέρας), τοῦ ὁποῦ ἐορτάζουμε τὴ μνήμη, καὶ (με τὶς πρεσβείες) ὅλων σου τῶν ἁγίων, ἃς μᾶς ἐλέησεις κι ἃς σώσεις τὶς ψυχές μας, γιατί εἶσαι ἀγαθὸς καὶ φιλόνητος. Ἀμήν.

**Καὶ συνεχίζει ὁ Ἱερεὺς ἐνῶ ἐμεῖς λέμε συνεχῶς τὸ Κύριε,
ἐλέησέ μας.**

Ἄς προσευχηθοῦμε γιὰ τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου.

Γιὰ τοὺς εὐσεβεῖς καὶ ὀρθοδόξους χριστιανούς.

Γιὰ τὸν Ἀρχιεπίσκοπό μας (...) κι ὅλη τὴν ἀδελφότητά μας πού εἶναι ἐνωμένη με τὴν ἴδια πίστη στὸ Χριστό.

Γιὰ τὸ εὐσεβὲς ἔθνος μας καὶ γιὰ τὶς ἀρχές καὶ ἐξουσίες πού τὸ διοικοῦν.

Γιὰ τὴν πρόοδο καὶ ἐνίσχυση τοῦ φιλόχριστου στρατοῦ μας.

Γιὰ τοὺς ἀπόντες πατέρες καὶ ἀδελφούς μας.

Ἐπὲρ τῶν ἀπολειφθέντων πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν.

Ἐπὲρ τῶν διακονούντων καὶ διακονησάντων ἡμῖν.

Ἐπὲρ τῶν μισούντων καὶ ἀγαπόντων ἡμᾶς.

Ἐπὲρ τῶν ἐντειλαμένων ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις εὐχεσθαι ὑπὲρ αὐτῶν.

Ἐπὲρ ἀναρρύσεως τῶν αἰχμαλώτων.

Ἐπὲρ τῶν ἐν θαλάσῃ καλῶς πλεόντων.

Ἐπὲρ τῶν ἐν ἀσθενείαις κατακειμένων.

Εὐξόμεθα καὶ ὑπὲρ εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς.

Καὶ ὑπὲρ πάσης ψυχῆς χριστιανῶν Ὁρθοδόξων.

Μακαρίσωμεν τοὺς εὐσεβεῖς ἄρχοντας, τοὺς ὀρθοδόξους Ἀρχιερεῖς. Τοὺς κτίτορας τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας ταύτης, τοὺς γονεῖς ἡμῶν καὶ διδασκάλους καὶ πάντας τοὺς προαπελθόντας πατέρας καὶ ἀδελφούς ἡμῶν τοὺς ἐνθάδε εὐσεβῶς κειμένους, καὶ τοὺς ἀπανταχοῦ Ὁρθοδόξους.

Εἴπωμεν καὶ ὑπὲρ ἑαυτῶν, τό· Κύριε ἐλέησον, Κύριε ἐλέησον, Κύριε ἐλέησον.

Ὁ Χορός, ψάλλει· Ἦχος γ΄.

Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγείς, ἐβόα σοι Θεοτόκε, ποιὸν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον; τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι. Διὸ ὡς προσετάγην βοῶ σοι· Χαῖρε, ἡ Κεχαριτωμένη.

Ὁ ἱερεύς· Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Γιὰ ὅσους μᾶς εὐεργετοῦν καὶ ὅσους μᾶς ὑπηρετοῦν.

Γιὰ ὅσους μᾶς μισοῦν καὶ ὅσους μᾶς ἀγαποῦν.

Γιὰ ὅσους ζήτησαν ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς ἀνάξιους νὰ προσευχόμεσθε γι' αὐτούς.

Γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῶν αἰχμαλώτων.

Γιὰ νὰ εἶναι καλοτάξιδοι οἱ ταξιδεύοντες στὴ θάλασσα.

Γιὰ ὅσους εἶναι κατάκοιτοι καὶ ὑποφέρουν ἀπὸ διάφορες ἀσθένειες.

Ἄς προσευχηθοῦμε καὶ γιὰ τὴν εὐφορία τῶν καρπῶν τῆς γῆς.

Καὶ γιὰ κάθε ψυχὴ ὀρθοδόξου χριστιανοῦ.

Ἄς μακαρίσουμε τοὺς εὐσεβεῖς ἄρχοντας, τοὺς ὀρθοδόξους Ἀρχιερεῖς. Τοὺς κτίτορες τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς. Τοὺς γονεῖς μας καὶ τοὺς διδασκάλους μας, καὶ ὅλους τοὺς πατέρες καὶ ἀδελφούς μας ποὺ μ' εὐσέβεια ἔφυγαν ἀπ' τὴ ζωὴ αὐτὴ καὶ τάφηκαν ἐδῶ, καθὼς καὶ ὅλους τοὺς ὀρθοδόξους ἀδελφούς μας, ὅπου κι ἂν τάφηκαν.

Ἄς ποῦμε καὶ γιὰ τοὺς ἑαυτούς μας· Κύριε, ἐλέησέ μας· Κύριε ἐλέησέ μας, Κύριε, ἐλέησέ μας.

Καὶ ψάλλει ὁ Χορός·

Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου καὶ τὴν ὑπέρλαμπρη ἀγνότητα σου, ὅταν μὲ δέος ἀντίκρισε ὁ Γαβριὴλ, σοῦ φώναζε Θεοτόκε· ποιὸ ἐγκώμιον ἄξιο σ' ἐσένα νὰ σοῦ ἀπευθύνω; Μὲ τί ὄνομα νὰ σε καλέσω; Ἀπορῶ καὶ διερωτῶμαι. Γι' αὐτό, ὅπως διατάχθηκα ἔτσι καὶ σὲ προσφωνῶ· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη (ἐσὺ ποὺ ἔλαβες ἀπὸ τὸ Θεὸ ὅλες τὶς θεῖες χάρες).

Ὁ ἱερέας· Μὲ τὶς εὐχὰς τῶν ἁγίων Πατέρων μας, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός μας, ἐλέησέ μας. Ἀμήν.

Β΄

Β΄

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Β΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Αναγινώσκεται τὸ Μικρὸν Απόδειπνον (σελ. 6). Μετὰ τὸ «Ἄξιόν ἐστιν» ψάλλεται ὑπὸ τῶν Χορῶν ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου (σελ. 28) καὶ τὸ Κοντάκιον· «Τῆ ὑπερμάχῳ» ἀργῶς (σελ. 54) μεθ' ὃ ἀπαγγέλλεται ἐμμελῶς ὑπὸ τοῦ Ἱερέως ἡ Β' Στάσις τῶν «Χαιρετισμῶν».

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἦκουσαν οἱ Ποιμένες, τῶν Ἀγγέλων ὑμνούντων, τὴν ἑνσαρκον Χριστοῦ παρουσίαν· καὶ δραμόντες ὡς πρὸς ποιμένα, θεωροῦσι τοῦτον ὡς ἄμνον ἄμωμον, ἐν τῇ γαστρὶ Μαρίας βοσκηθέντα, ἦν ὑμνοῦντες, εἶπον·

Χαῖρε, ἄμνου καὶ ποιμένος Μήτηρ· χαῖρε, ἀλλή λογικῶν προβάτων.

Χαῖρε, ἀοράτων ἐχθρῶν ἀμυντήριον· χαῖρε, Παραδείσου θυρῶν ἀνοικτήριον.

Χαῖρε, ὅτι τὰ οὐράνια συναγάλλεται τῇ γῆ· χαῖρε, ὅτι τὰ ἐπίγεια συγχορεύει οὐρανοῖς.

Χαῖρε, τῶν Ἀποστόλων τὸ ἀσίγητον στόμα· χαῖρε, τῶν Ἀθλοφόρων τὸ ἀνίκητον θάρσος.

Χαῖρε, στερῶν τῆς Πίστεως ἔρεισμα· χαῖρε, λαμπρὸν τῆς χάριτος γνώρισμα.

Χαῖρε, δι' ἧς ἐγυμνώθη ὁ Ἄδης· χαῖρε, δι' ἧς ἐνεδύθημεν δόξαν.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Θεοδρόμον Ἀστέρα, θεωρήσαντες Μάγοι, τῇ τούτου ἠκολούθησαν αἴγλη· καὶ ὡς λύχνον κρατοῦντες αὐτόν, δι' αὐτοῦ ἠρεῦνων κραταῖον Ἄνακτα· καὶ φθάσαντες τὸν ἄφθαστον, ἐχάρησαν, αὐτῷ βοῶντες· Ἀλληλουῖα.

Ἰδὸν παῖδες Χαλδαίων, ἐν χειρὶ τῆς Παρθένου, τὸν πλάσαντα χειρὶ τοὺς ἀνθρώπους· καὶ Δεσπότην νοοῦντες αὐτόν, εἰ καὶ δούλου ἔλαβε

ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ 2ης ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Διαβάζεται τὸ Μικρὸν Απόδειπνο (σελ. 7). Μετὰ τὸ Ἄξιόν ἐστιν ψάλλεται ὁ Κανὼνας τῆς Θεοτόκου (σελ. 29), καὶ ἔπειτα τὸ Κοντάκιον «Τῆ ὑπερμάχῳ...» σὲ ἀργὸ μέλος (σελ. 55). Ἀκολουθεῖ ἡ ἀπὸ τὸν Ἱερέα ἐμμελῆς ἀπαγγελία τῆς Β' Στάσις τῶν Χαιρετισμῶν.

ΣΤΑΣΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Ἦκουσαν οἱ ποιμένες τοὺς Ἀγγέλους νὰ ὑμνοῦν τὴν ἑνσαρκὴ παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ (στὴ γῆ) καὶ σπεύδοντας νὰ Τὸν δοῦν ὡς ποιμένα, τὸν ἀντίκρισαν ὡς πρόβατο ἄκακο πού βοσκήθηκε στὴν κοιλία τῆς Μαρίας, καὶ με ὑμνοὺς εἶπαν πρὸς αὐτήν·

Χαῖρε μητέρα τοῦ προβάτου καὶ ποιμένα, χαῖρε μαντρὶ λογικῶν προβάτων (τῶν πιστῶν).

Χαῖρε τὸ ἀμυντήριον κατὰ τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν· χαῖρε ἐσὺ πού μᾶς ἀνοίγεις τὶς (κλειστὲς) πόρτες τοῦ Παραδείσου.

Χαῖρε, ἐσὺ πού γίνεσαι ἀφορμὴ τὰ οὐράνια νὰ ἀγάλλονται με τῇ γῆ· χαῖρε, γιατί τὰ ἐπίγεια συγχορεύουν με τὰ οὐράνια.

Χαῖρε ἐσὺ πού εἶσαι τὸ ἀσίγητο στόμα τῶν Ἀποστόλων· χαῖρε ἐσὺ πού εἶσαι τὸ ἀκατάβλητο θάρσος τῶν ἀθλοφόρων μαρτύρων.

Χαῖρε ἰσχυρὸ στήριγμα τῆς πίστεως· χαῖρε φωτεινὸ γνώρισμα τῆς Χάρης (τοῦ Θεοῦ).

Χαῖρε ἐσὺ διὰ τῆς ὁποίας ἀπογυμνώθηκε ὁ Ἄδης, χαῖρε ἐσὺ διὰ τῆς ὁποίας ντυθήκαμε τὴ δόξα.

Χαῖρε Νύμφη, ἀνύμφευτε.

Οἱ Μάγοι, ἀφοῦ εἶδαν τὸ ἀστέρι πού ὀδηγοῦσε στὸ Θεό, ἀκολούθησαν τὴ φωτεινὴ λάμψη του· καὶ σὰν νὰ κρατοῦσαν αὐτὸ γιὰ λυχνάρι, ἔψαχναν γιὰ τὸν ἰσχυρὸ Βασιλιά· κι ὅταν ἔφθασαν σ' Αὐτόν πού κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ φθάσει, χάρηκαν καὶ φώναζαν δυνατὰ σ' Αὐτόν· Ἀλληλουῖα.

Εἶδαν τὰ παιδιὰ τῶν Χαλδαίων (οἱ μάγοι) στὰ χέρια τῆς Παρθένου Ἐκεῖνον πού με τὰ χέρια Του ἐπλασε τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ κατανοώντας πῶς εἶναι ὁ Κύριος τοῦ κόσμου, ἄν καὶ ἔλαβε τὴν ἀνθρώπινη μορφή, ἔσπευσαν νὰ τοῦ προσφέρουν τὰ δῶρα τους καὶ νὰ φωνάξουν δυνατὰ στὴν Εὐλογημένη·

μορφήν, ἔσπευσαν τοῖς δόροις θεραπεῦσαι, καὶ
βοῆσαι τῇ Εὐλόγημένῃ·

Χαῖρε, ἀστέρος ἀδύτου Μήτηρ· χαῖρε, ἀυγή
μυστικῆς ἡμέρας.

Χαῖρε, τῆς ἀπάτης τὴν κάμινον σβέσασα· χαῖρε,
τῆς Τριάδος τοὺς μύστας φωτίζουσα.

Χαῖρε, τύραννον ἀπάνθρωπον ἐκβαλοῦσα τῆς
ἀρχῆς· χαῖρε, Κύριον φιλόνητον ἐπιδείξασα
Χριστόν.

Χαῖρε, ἡ τῆς βαρβάρου λυτρομένη θρησκείας·
χαῖρε, ἡ τοῦ βορβόρου ῥυομένη τῶν ἔργων.

Χαῖρε, πυρὸς προσκύνησιν παύσασα· χαῖρε,
φλογὸς παθῶν ἀπαλλάττουσα.

Χαῖρε, πιστῶν ὁδηγὲ σωφροσύνης· χαῖρε,
πασῶν γενεῶν εὐφροσύνη.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Κήρυκες θεοφόροι, γεγονότες οἱ Μάγοι,
ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Βαβυλῶνα· ἐκτελέσαντές
σου τὸν χρησμόν, καὶ κηρύξαντές σε τὸν
Χριστόν ἅπασιν, ἀφέντες τὸν Ἡρώδη ὡς
ληρώδη, μὴ εἰδότα ψάλλειν· Ἀλληλοῦϊα.

Λάμπας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, φωτισμὸν ἀληθείας,
ἐδίωξας τοῦ ψεύδους τὸ σκότος· τὰ γὰρ εἰδῶλα
ταύτης Σωτήρ, μὴ ἐνέγκαντά σου τὴν ἰσχύν,
πέπτωκεν· οἱ τούτων δὲ ῥυσθέντες, ἐβόων πρὸς
τὴν Θεοτόκον·

Χαῖρε, ἀνόρθωσις τῶν ἀνθρώπων· χαῖρε,
κατάπτωσις τῶν δαιμόνων.

Χαῖρε, τῆς ἀπάτης τὴν πλάνην πατήσασα· χαῖρε,
τῶν εἰδώλων τὸν δόλον ἐλέγξασα.

Χαῖρε, θάλασσα ποντίσασα Φαραῶ τὸν νοητόν·
χαῖρε, πέτρα ἢ ποτίσασα τοὺς διψῶντας τὴν
ζωήν.

Χαῖρε, πύρινη στύλε, ὁδηγῶν τοὺς ἐν σκότει·
χαῖρε, σκέπη τοῦ κόσμου, πλατυτέρα νεφέλης.

Χαῖρε, τροφή τοῦ μάννα διάδοχε· χαῖρε, τρυφῆς
ἀγίας διάκονε.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἴγινες Μητέρα τοῦ ἀστεριοῦ (τοῦ Χριστοῦ) ποὺ
δὲν πρόκειται νὰ δύσει ποτέ· χαῖρε ἡ ἀυγή τῆς μυστικῆς ἡμέρας
(τοῦ Κυρίου).

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἔσβησες τὸ καμίνι τῆς πλάνης· χαῖρε ἐσὺ ποὺ
φωτίζεις τοὺς λάτρεις τῆς Παναγίας Τριάδος.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἐδίωξες ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ τὸν ἀπάνθρωπο
τύραννο (τὸν διάβολο)· χαῖρε, ἐσὺ ποὺ μᾶς ἔδειξες τὸν
φιλόνητον Χριστό.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ μᾶς λύτρωσες ἀπ' τὴν βάρβαρη θρησκεία (τὴν
εἰδωλατρία)· χαῖρε ἐσὺ ποὺ μᾶς ἔσωσες ἀπὸ τὸ βόρβορο τῶν
ἁμαρτωλῶν ἔργων.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἔπαυσες τὴν προσκύνηση τῆς φωτιᾶς (τὴν
πυρολατρία)· χαῖρε ἐσὺ ποὺ λυτρῶνεις ἀπ' τὴ φλόγα τῶν παθῶν.

Χαῖρε ἐσὺ ποὺ ὁδηγεῖς τοὺς πιστοὺς στὴ σωφροσύνη, χαῖρε
ὄλων τῶν γενεῶν ἡ εὐφροσύνη.

Χαῖρε Νύμφη, ἀνύμφευτε.

Ἀφοῦ οἱ Μάγοι ἔγιναν θεοφόροι κήρυκες, γύρισαν πίσω στὴ
Βαβυλῶνα. Ἐκπλήρωσαν ἔτσι τὸν χρησμό σου καὶ σὲ ὄλους
κήρυξαν πὼς εἶσαι ὁ Χριστός. Κι ἄφησαν τὸν Ἡρώδη στὸ
παραλήρημά του, βουβὸ καὶ ἀνίκανο νὰ ψέλνει (στὸ Θεό)·
Ἀλληλοῦϊα.

Ἀφοῦ ἔλαμψες στὴν Αἰγύπτο τὸ φωτισμὸ τῆς θείας ἀλήθειας,
ἀφάνισες τὸ σκοτάδι τοῦ ψεύδους· γιατί τὰ εἰδῶλα αὐτῆς, μὴ
μπορῶντας νὰ ἀντέξουν τὴ δύναμή σου, Σωτήρα, γκρεμίστηκαν·
κι ἐκεῖνοι ποὺ λυτρώθηκαν ἀπὸ αὐτὰ φώναζαν δυνατὰ στὴ
Θεοτόκο·

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἔγινες ἡ ἀνόρθωση τῶν ἀνθρώπων· χαῖρε, ἐσὺ
ποὺ ἔγινες ἡ κατάπτωση τῶν δαιμόνων.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ διέλυσες τὴν πλάνη τῆς ἀπάτης· χαῖρε, ἐσὺ ποὺ
ἤλεγξες τὸ δόλο τῶν εἰδώλων.

Χαῖρε, θάλασσα ποὺ καταπόντισες (στὰ νερά σου) τὸ νοητὸ
Φαραῶ (τὸν διάβολο)· χαῖρε, πέτρα ποὺ ξεδίψασες ὄσους
διψοῦν τὴν ἀληθινὴ ζωή.

Χαῖρε, φωτεινὲ στύλε ποὺ ὁδηγεῖς ὄσους πορεύονται στὸ
σκοτάδι· χαῖρε, σκέπη τοῦ κόσμου ποὺ ἴσαι πῶς πλατιά ἀπ' τὴ
νεφέλη.

Χαῖρε, τροφή ποὺ διαδέχτηκε τὸ μάννα· χαῖρε, ἐσὺ ποὺ
μοιράζεις τὴ θεία ἀπόλαυση (στὸν ἄνθρωπο).

Χαῖρε, ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας· χαῖρε, ἐξ ἧς ρέει μέλι καὶ γάλα.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Μέλλοντος Συμεῶνος, τοῦ παρόντος αἰῶνος, μεθίστασθαι τοῦ ἀπατεῶνος, ἐπεδόθης ὡς βρέφος αὐτῷ, ἀλλ' ἐγνώσθης τούτῳ καὶ Θεός τέλειος· διό περ ἐξεπλάγη, σοῦ τὴν ἄρρητον σοφίαν, κρίζων· Ἀλληλοῦϊα.

Εἶτα, τό· Τῆ ὑπερμάχῳ... (σύντομον). Τρισάγιον καὶ τὸ Κοντάκιον·

Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως, τῷ φυτουργῷ τῆς κτίσεως, ἡ οἰκουμένη προσφέρει σοι, Κύριε, τοὺς θεοφόρους Μάρτυρας. Ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ βαθεῖα τὴν Ἐκκλησίαν σου, διὰ τῆς Θεοτόκου συντήρησον, Πολυέλεε.

Κύριε, ἐλέησον (μ'). Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ... καὶ Ἄσπινε, ἀμόλυντε... Καὶ δὸς ἡμῖν Δέσποτα... (ἀνευ Εὐαγγελίου).
Ἀπόλυσις. Εὐξώμεθα... Τὴν ὠραιότητα... Δι' εὐχῶν... (σελ. 62-80).

Χαῖρε, ἡ γῆ τῆς ἐπαγγελίας· χαῖρε, ἐσὺ ἀπ' τὴν ὁποία ρέει μέλι καὶ γάλα.

Χαῖρε Νύμφη, ἀνύμφευτε.

Ὅταν ἐπρόκειτο ὁ Συμεὼν νὰ φύγει ἀπὸ αὐτὴν ἐδῶ τῆ ζωῆ, τὴν ψεύτικη κι ἀπατηλὴ, τοῦ δόθηκες ὡς βρέφος· ἐκεῖνος ὁμως κατάλαβε πὼς εἶσαι τέλειος Θεός. Γι' αὐτὸ ἐκπλησσομένοσ ἀπὸ τὴν ἀνέκφραστη σοφία σου, σοῦ φώναζε δυνατὰ· Ἀλληλοῦϊα.

Ἐπειτα· «Τῆ ὑπερμάχῳ...» (σύντομο). Τρισάγιον· «Ἅγιος ὁ Θεός...» καὶ τὸ Κοντάκιον·

Σ' Ἐσένα, τὸν Δημιουργὸ τῆς κτίσεως, σοῦ προσφέρει, Κύριε, ἡ οἰκουμένη σὰν ἀπαρχές (τοὺς πρώτους καρπούς) τῆς φύσεως, τοὺς θεοφόρους Μάρτυρες. Μὲ τίς ἰκεσίες τους καὶ τίς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου διατήρησε, Πολυέλεε, τὴν Ἐκκλησία σου σὲ μακρὰ εἰρήνη.

Στὴ συνέχεια ὅλα ὅσα ἀναφέρονται στὴν πρώτη Ἑβδομάδα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ἡ ἀπόλυση· «Δι' εὐχῶν...» (σελ. 63-81).

Γ'

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ

Τῆς Γ' Ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν

Ἀναγινώσκειται τὸ Μικρὸν Ἀπόδειπνον (σελ. 6). Μετὰ τὸ «Ἄξιόν ἐστιν» ψάλλεται ὑπὸ τῶν Χορῶν ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου (σελ. 28) καὶ τὸ Κοντάκιον· «Τῆ ὑπερμάχῳ» ἀργῶς (σελ. 54), μεθ' ὃ ἀπαγγέλλεται ἐμμελῶς ὑπὸ τοῦ Ἱερέως ἡ Γ' Στάσις τῶν «Χαιρετισμῶν».

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤῆ

Νέαν ἔδειξε κτίσιν, ἐμφάνισας ὁ Κτίστης, ἡμῖν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ γενομένοις· ἐξ ἀσπόρου βλαστήσας γαστρός, καὶ φυλάξας ταύτην, ὡσπερ ἦν, ἄφθορον· ἵνα τὸ θαῦμα βλέποντες, ὑμνήσωμεν αὐτήν, βοῶντες·

Γ'

Τῆν ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ Τῆς 3ης Ἑβδομάδας τῶν Νηστειῶν

Διαβάζεται τὸ Μικρὸ Ἀπόδειπνον (σελ. 7). Μετὰ τὸ Ἄξιόν ἐστιν ψάλλεται ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου (σελ. 29), καὶ ἔπειτα τὸ Κοντάκιον «Τῆ ὑπερμάχῳ...» σὲ ἀργὸ μέλος (σελ. 55). Ἀκολουθεῖ ἡ ἀπὸ τὸν Ἱερέα ἐμμελῆς ἀπαγγελία τῆς Γ' Στάσεως τῶν Χαιρετισμῶν.

ΣΤΑΣΗ ΤΡΙΤῆ

Νέα (πνευματικὴ) κτίση φανέρωσε ὁ Κτίστης σ' ἐμᾶς ποὺ γίναμε ἀπ' Αὐτόν, ἀφοῦ βλάστησε χωρὶς σπορὰ ἀπὸ παρθενηκὴ κοιλία καὶ τὴν διαφύλαξε ὅπως ἦταν ἄφθορη. Ὡστε βλέποντας ἐμεῖς τὸ θαῦμα, με ὕμνους νὰ φωνάζουμε πρὸς αὐτή·

Χαῖρε, ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας· χαῖρε, στεφάνι τῆς ἐγκρατείας.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ μᾶς δίνεις εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως, χαῖρε ἐσὺ ποὺ μᾶς φανερώνεις τὴ ζωὴ τῶν Ἀγγέλων.

Χαῖρε, τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας· χαῖρε, τὸ στέφος τῆς ἐγκρατείας.

Χαῖρε, ἀναστάσεως τύπον ἐκλάμπουσα· χαῖρε, τῶν Ἀγγέλων τὸν βίον ἐμφαίνουσα.

Χαῖρε, δένδρον ἀγλαόκαρπον, ἐξ οὗ τρέφονται πιστοί· χαῖρε, ξύλον εὐσκιόφυλλον, ὑφ' οὗ σκέπονται πολλοί.

Χαῖρε, κυοφοροῦσα ὁδηγὸν πλανωμένους· χαῖρε, ἀπογεννώσα λυτρωτὴν αἰχμαλώτους.

Χαῖρε, Κριτοῦ δικαίου δυσώπησις· χαῖρε, πολλῶν πταιόντων συγχώρησις.

Χαῖρε, στολὴ τῶν γυμνῶν παρρησίας· χαῖρε, στοργὴ πάντα πόθον νικῶσα.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ξέρον τόκον ἰδόντες, ξενωθῶμεν τοῦ κόσμου, τὸν νοῦν εἰς οὐρανὸν μεταθέντες· διὰ τοῦτο γὰρ ὁ ὑψηλὸς Θεός, ἐπὶ γῆς ἐφάνη ταπεινὸς ἄνθρωπος, βουλόμενος ἐλκύσαι πρὸς τὸ ὕψος, τοὺς αὐτῷ βοδῶντας· Ἀλληλουῖα.

Ὁλος ἦν ἐν τοῖς κάτω, καὶ τῶν ἄνω οὐδόλως ἀπῆν, ὁ ἀπερίγραπτος Λόγος· συγκατάβασις γὰρ θεϊκὴ, οὐ μετάβασις δὲ τοπικὴ γέγονε· καὶ τόκος ἐκ Παρθένου θεολήπτου, ἀκουούσης ταῦτα·

Χαῖρε, Θεοῦ ἀχωρήτου χώρα· χαῖρε, σεπτοῦ μυστηρίου θύρα.

Χαῖρε, τῶν ἀπίστων ἀμφίβολον ἄκουσμα· χαῖρε, τῶν πιστῶν ἀναμφίβολον καύχημα.

Χαῖρε, ὄχημα πανάγιον τοῦ ἐπὶ τῶν Χερουβεὶμ· χαῖρε, οἶκημα πανάριστον τοῦ ἐπὶ τῶν Σεραφεὶμ.

Χαῖρε, ἡ τάναντία εἰς ταῦτὸ ἀγαθοῦσα· χαῖρε, ἡ παρθενίαν καὶ λοχείαν ζευγνύσα.

Χαῖρε, δι' ἧς ἐλύθη παράβασις! χαῖρε δι' ἧς ἠνοιχθῆ Παράδεισος.

Χαῖρε, ἡ κλεῖς τῆς Χριστοῦ Βασιλείας· χαῖρε, ἐλπίς ἀγαθῶν αἰωνίων.

Χαῖρε, δέντρο πού παράγει καρπὸς γευστικούς καὶ καλοῦς, ἀπ' τοὺς ὁποίους τρέφονται οἱ πιστοί· χαῖρε, ξύλο (δέντρο) πυκνόφυλλο, κάτω ἀπ' τὸ ὁποῖο σκεπάζονται πολλοί.

Χαῖρε, ἐσὺ πού κυοφόρησες ὁδηγὸν γιὰ τοὺς πλανωμένους, χαῖρε, ἐσὺ πού γέννησες λυτρωτὴν γιὰ τοὺς αἰχμαλώτους.

Χαῖρε, ἐσὺ πού καθικετεύεις τὸν δίκαιο Κριτὴν, χαῖρε ἐσὺ πού (μὲ τὴ μεσιτεία σου) παρέχεις συγχώρηση στοὺς ἀμαρτωλοὺς.

Χαῖρε, ἐσὺ πού γίνεσαι στολὴ γιὰ τοὺς γυμνοὺς ἀπὸ πνευματικὴ παρρησία (πρὸς τὸ Θεό)· χαῖρε στοργὴ πού νικᾷ κάθε πόθο.

Χαῖρε Νύμφη, ἀνύμφευτε.

Ἀφοῦ γνωρίσαμε τὴν παράδοξη γέννηση (τοῦ Χριστοῦ), ἃς ἀποξενωθῶμε ἀπὸ τὸν κόσμον, μεταφέροντας τὸ νοῦν μας στὸν οὐρανό. Γιὰ τοῦτο ὁ ὑψηλὸς Θεὸς φανερώθηκε στὴ γῆ ὡς ἓνας ταπεινὸς ἄνθρωπος· γιατί ἤθελε νὰ τραβήξει πρὸς τὸ δικό Του ὕψος αὐτοὺς πού τοῦ φωνάζουν Ἀλληλουῖα.

Ὁλόκληρος βρισκόταν κάτω στὴ γῆ, κι ὥστόσο δὲν ἀπουσίαζε ἀπὸ τὰ ἄνω (τὸν οὐρανὸ) ὁ ἀπερίγραπτος Υἱὸς καὶ Λόγος (τοῦ Θεοῦ). Κι αὐτὸ ἐγένε μὲ θεϊκὴ συγκατάβαση κι ὄχι μὲ τοπικὴ μετακίνηση· κι ἔτσι συντελέστηκε ἡ γέννηση ἀπὸ Παρθένο ἀφιερωμένη στὸ Θεό, ἡ ὁποία ἀκούει αὐτὰ·

Χαῖρε, χώρα πού χώρεσες τὸν ἀχώρητο Θεό· χαῖρε, θύρα τοῦ σεπτοῦ μυστηρίου τῆς σωτηρίας μας.

Χαῖρε, ἐσὺ πού γιὰ τοὺς ἀπίστους εἶσαι ἀμφίβολο ἄκουσμα· χαῖρε, ἐσὺ πού γιὰ τοὺς πιστοὺς εἶσαι ἀναμφίβολο καύχημα.

Χαῖρε, ὄχημα πανάγιο (τοῦ Χριστοῦ) πού κάθεται πάνω στὰ Χερουβεὶμ· χαῖρε, οἶκημα ὑπερέτελειο Ἐκείνου πού κάθεται στὰ Σεραφεὶμ.

Χαῖρε, ἐσὺ πού ἔνωσες μεταξύ τους τὰ ἀντίθετα· χαῖρε, ἐσὺ πού συνδύασες τὴν παρθενία μὲ τὴ μητρότητα.

Χαῖρε, ἐσὺ μὲ τὴν ὁποία καταλύθηκε ἡ παράβαση, χαῖρε, ἐσὺ χάριε στὴν ὁποία ἀνοίχτηκε ὁ Παράδεισος.

Χαῖρε, ἐσὺ πού ἔσαι τὸ κλειδί τῆς βασιλείας (τοῦ Χριστοῦ)· χαῖρε, ἐσὺ ἡ ἐλπίδα τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν.

Χαῖρε Νύμφη, ἀνύμφευτε.

Κάθε φύση Ἀγγέλων κατεπλάγη γιὰ τὸ μεγάλο γεγονός τῆς ἐνανθρωπήσεώς Σου· γιατί ἔβλεπε τὸν ἀπρόσιτο Θεό, νὰ γίνεται

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Πᾶσα φύσις Ἀγγέλων, κατεπλάγη τὸ μέγα, τῆς σῆς ἐνανθρωπήσεως ἔργον· τὸν ἀπρόσιτον γὰρ ὡς Θεόν, ἐθεώρει πᾶσι προσιτὸν ἄνθρωπον· ἡμῖν μὲν συνδιάγοντα, ἀκούοντα δὲ παρὰ πάντων οὕτως· Ἀλληλοῦϊα.

Ῥήτορας πολυφθόγγους, ὡς ἰχθύας ἀφόνους, ὀρώμεν ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε· ἀποροῦσι γὰρ λέγειν τό, πῶς καὶ Παρθένος μένεις, καὶ τεκεῖν ἴσχυσας· ἡμεῖς δὲ τὸ μυστήριον θαυμάζοντες, πιστῶς βοῶμεν·

Χαῖρε, σοφίας Θεοῦ δοχεῖον· χαῖρε, προνοίας αὐτοῦ ταμεῖον.

Χαῖρε, φιλοσόφους ἀσόφους δεικνύουσα· χαῖρε, τεχνολόγους ἀλόγους ἐλέγχουσα.

Χαῖρε, ὅτι ἐμωράνθησαν οἱ δεινοὶ συζητηταί· χαῖρε, ὅτι ἐμαράνθησαν οἱ τῶν μύθων ποιηταί.

Χαῖρε, τῶν Ἀθηναίων τὰς πλοκάς διασπῶσα· χαῖρε, τῶν ἀλιέων τὰς σαγήνας πληροῦσα.

Χαῖρε, βυθοῦ ἀγνοίας ἐξέλκουσα· χαῖρε, πολλοὺς ἐν γνώσει φωτίζουσα.

Χαῖρε, ὀλκάς τῶν θελόντων σωθῆναι· χαῖρε, λιμῆν τῶν τοῦ βίου πλωτήρων.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Σῶσαι θέλων τὸν κόσμον, ὁ τῶν ὄλων Κοσμήτωρ, πρὸς τοῦτον αὐτεπάγγελτος ἦλθε· καὶ ποιμὴν ὑπάρχων ὡς Θεός, δι' ἡμᾶς ἐφάνη καθ' ἡμᾶς ἄνθρωπος· ὁμοίῳ γὰρ τὸ ὅμοιον καλέσας, ὡς Θεὸς ἀκούει· Ἀλληλοῦϊα.

Εἶτα, τό· Τῆ ὑπερμάχῳ... (σύντομον). **Τρισάγιον** καὶ **τό Κοντάκιον·** Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως..., Κύριε, ἐλέησον (μ'). Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ... Ἄσπιλε ἀμόλυντε..., Καὶ δὸς ἡμῖν Δέσποτα..., (ἄνευ Εὐαγγελίου). **Ἡ Απόλυσις.** Εὐζώμεθα..., Τὴν ωραιότητα..., ΖΔι' εὐχῶν... (σελ. 62-80).

προσιτὸς σὲ ὅλους ἄνθρωπος, νὰ συναναστρέφεται μαζί μας καὶ νὰ ἀκούει ἀπὸ ὅλους τὸ Ἀλληλοῦϊα.

Τοὺς ἐπιδέξιους ρήτορες, τοὺς βλέπουμε σὰν ψάρια ἄφωνα νὰ στέκονται μπροστὰ στὸ μυστήριό σου Θεοτόκε· γιατί δὲν μποροῦν νὰ ἐξηγήσουν πῶς καὶ Παρθένος ἔμεινες καὶ μόρεσες νὰ γεννήσεις. Ἐμεῖς ὁμως θαυμάζοντας τὸ μυστήριον, σοῦ φωνάζουμε μὲ πίστη·

Χαῖρε, δοχεῖο τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ, χαῖρε ταμεῖο τῆς πρόνοιᾶς Του.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἀποδείχνεις ἄσοφους τοὺς φιλοσόφους· χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἐλέγχεις ὡς ἄμυαλους τοὺς τεχνολόγους.

Χαῖρε, γιατί μὲ σένα ἀποδείχτηκαν ἀνόητοι οἱ διαβόητοι συζητητές· χαῖρε, γιατί μὲ σένα ἐξαφανίστηκαν οἱ μυθοπλάστες.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ διαλύεις τοὺς περίπλοκους συλλογισμοὺς καὶ σοφίες τῶν Ἀθηναίων· χαῖρε, ἐσὺ ποὺ γεμίζεις (μὲ ἀνθρώπινες ψυχῆς) τὰ δίχτυα τῶν πνευματικῶν ψαράδων.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἀνασύρεις ἀπὸ τὸ βυθὸ τῆς ἀγνοίας, χαῖρε ἐσὺ ποὺ φωτίζεις πολλοὺς μὲ θεία γνώση.

Χαῖρε, πλοῖο αὐτῶν ποὺ θέλουν νὰ σωθοῦνε, χαῖρε, λιμάνι αὐτῶν ποὺ ταξιδεύουν στὸ πέλαγος τῆς ζωῆς.

Χαῖρε Νύμφη, ἀνύμφευτε.

Θέλοντας νὰ σώσει τὸν κόσμον Ἐκεῖνος ποὺ γιὰ χάριμας τὸν κόσμησε, ἦλθε πρὸς αὐτὸν μὲ δική του πρωτοβουλία. Καὶ ὄντας Ποιμένας, ὡς Θεός, γιὰ χάριμας φάνηκε ὅμοιος μὲ μᾶς ἄνθρωπος, καὶ κάλεσε ἔτσι (στὴ σωτηρία) τοὺς ὅμοιους μὲ Αὐτόν, ποὺ ὡς Θεὸς ἀκούει· Ἀλληλοῦϊα.

Ἐπειτα· «Τῆ ὑπερμάχῳ...» (σύντομο). **Τρισάγιο·** «Ἅγιος ὁ Θεός...», **Κοντάκιο·** «Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως...», καὶ ὅλα ὅσα ἀναφέρονται τὴν πρώτη ἑβδομάδα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο, καὶ ἡ ἀπόλυση· «Δι' εὐχῶν...» (σελ. 63-81).

Δ´

Δ´

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Δ΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Αναγινώσκεται τὸ Μικρὸν Απόδειπνον (σελ. 6). Μετὰ τὸ «Ἄξιόν ἐστιν» ψάλλεται ὑπὸ τῶν Χορῶν ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου (σελ. 28) καὶ τὸ Κοντάκιον· «Τῆ ὑπερμάχῳ» ἀργῶς (σελ. 54), μεθ' ὃ ἀπαγγέλλεται ἐμμελῶς ὑπὸ τοῦ Ἱερέως ἡ Δ' Στάσις τῶν «Χαιρετισμῶν».

ΣΤΑΣΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

Τεῖχος εἶ τῶν παρθένων, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ πάντων τῶν εἰς σέ προστρέχόντων· ὁ γὰρ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, κατεσκευάσέ σε Ποιητῆς Ἄχραντε, οἰκήσας ἐν τῇ μήτρᾳ σου, καὶ πάντας σοὶ προσφωνεῖν διδάξας·

Χαῖρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας· χαῖρε, ἡ πύλη τῆς σωτηρίας.

Χαῖρε, ἀρχηγὲ νοητῆς ἀναπλάσεως· χαῖρε, χορηγὲ θεϊκῆς ἀγαθότητος.

Χαῖρε, σὺ γὰρ ἀνεγέννησας τοὺς συλληφθέντας αἰσχυρῶς· χαῖρε, σὺ γὰρ ἐνουθέτησας τοὺς συληθέντας τὸν νοῦν.

Χαῖρε, ἡ τὸν φθορέα τῶν φρενῶν καταργοῦσα· χαῖρε, ἡ τὸν σπορέα τῆς ἀγνείας τεκοῦσα.

Χαῖρε, παστὰς ἀσπόρου νυμφεύσεως· χαῖρε, πιστοὺς Κυρίῳ ἀρμόζουσα.

Χαῖρε, καλὴ κουροτρόφε παρθένων· χαῖρε, ψυχῶν νυμφοστόλε Ἁγίων.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ἦμνος ἅπας ἠττάται, συνεκτείνεσθαι σπεύδων, τῷ πλήθει τῶν πολλῶν οἰκτιρμῶν σου· ἰσαριθμούς γὰρ τῇ ψάμμῳ φῶδᾶς, ἂν προσφέρωμέν σοι, Βασιλεῦ ἄγιε, οὐδὲν τελοῦμεν ἄξιον, ὧν δέδωκας ἡμῖν, τοῖς σοὶ βοῶσιν· Ἀλληλουῖα.

Φωτοδόχον λαμπάδα, τοῖς ἐν σκότει φανείσαν, ὀρῶμεν τὴν ἁγίαν Παρθένον· τὸ γὰρ ἄυλον ἄπτουσα φῶς, ὀδηγεῖ πρὸς γνώσιν θεϊκὴν

ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ 4ης ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Διαβάζεται τὸ Μικρὸν Απόδειπνον (σελ. 7). Μετὰ τὸ Ἄξιόν ἐστιν ψάλλεται ὁ Κανὼνας τῆς Θεοτόκου (σελ. 29), καὶ ἔπειτα τὸ Κοντάκιον «Τῆ ὑπερμάχῳ...» σὲ ἀργὸ μέλος (σελ. 55). Ἀκολουθεῖ ἡ ἀπὸ τὸν Ἱερέα ἐμμελῆς ἀπαγγελία τῆς Δ' Στάσις τῶν Χαιρετισμῶν.

ΣΤΑΣΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Τεῖχος εἶσαι προστατευτικὸ τῶν παρθένων, Θεοτόκε Παρθένε, καθὼς καὶ ὄλων ὅσοι προστρέχουν στὴ χάρι σου. Γιατὶ ὁ Ποιητῆς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ σὲ ἀνέδειξε στὸ θεομητορικὸ σου ἀξίωμα, ἄχραντε, σικηνώνοντας στὴ μήτρα σου καὶ διδάσκοντας ὄλους νὰ σὲ προσφωνοῦν·

Χαῖρε, ἡ στήλη τῆς παρθενίας· χαῖρε ἡ πύλη ποὺ ὀδηγεῖς στὴ σωτηρία.

Χαῖρε, ἀρχὴ τῆς νοητῆς ἀνάπλάσῃς μας, χαῖρε χορηγὲ τῆς θεϊκῆς εὐσπλαγχνίας.

Χαῖρε, γιατί ἐσὺ ἀναγέννησες αὐτοὺς ποὺ συνελήφθησαν αἰσχυρῶς (ποὺ ἔπεσαν στὰ δίχτυα τῆς ἀμαρτίας)· χαῖρε, γιατί ἐσὺ νουθέτησες αὐτοὺς τῶν ὁποίων ὁ νοῦς εἶχε πλανηθεῖ.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ καταργεῖς ἐκεῖνον (τὸν διάβολο) ποὺ ἐφθειρε τὸ μυαλό μας· χαῖρε, ἐσὺ ποὺ γέννησες τὸν σπορέα τῶν ἀγνῶν λογισμῶν.

Χαῖρε, δωμάτιο νυφικὸ στὸ ὁποῖο τελέστηκε ἡ ἄσπορη νύμφευση· χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἐνώνεις τοὺς πιστοὺς μετὰ τὸν Κύριο.

Χαῖρε, ἐσὺ ποὺ ἀνατρέφεις καλῶς τὶς παρθένες (ψυχές)· χαῖρε, ἐσὺ ποὺ στολίζεις σὰν νύφες τὶς ἅγιες ψυχές.

Χαῖρε Νύμφη, ἀνύμφευτε.

Κάθε ἦμνος (ἄνθρωπος) ἀποδεικνύεται μηδαμίνος, ὅταν συγκριθεῖ μετὰ τὸν πλῆθος τῆς μεγάλης Σου εὐσπλαγχνίας· γιατί καὶ ἂν ἀκόμα Σοῦ ἀναπέμπαμε τόσους ἦμνους ὅσους καὶ οἱ κόκκοι τῆς ἄμμου, Βασιλεῖα Ἄγιε, τίποτε δὲ θὰ κάναμε ἀντάξιο στὰ ὅσα πρόσφερες σὲ μᾶς ποὺ σοῦ φωνάζουμε δυνατὰ· Ἀλληλουῖα.

Σὰν λαμπάδα φωτεινὴ, ποὺ φάνηκες σ' αὐτοὺς ποὺ ἦσαν στὸ σκοτάδι, σὲ βλέπουμε ἁγία Παρθένε· γιατί ἀνάβεις τὸ ἄυλο φῶς καὶ ὀδηγεῖς σὲ γνώση θεϊκὴ ὅλους, φωτίζοντας μετὰ καθαρὸ σὰν τὴν αὐγὴ φῶς τὸ νοῦ μας καὶ τιμᾶσαι μετὰ δυνατὴ φωνὴ ὡς ἐξῆς·

ἄπαντας, ἀυγή τὸν νοῦν φωτίζουσα, κραυγῇ δὲ τιμωμένη ταῦτα·

Χαῖρε ἀκτίνα τοῦ νοητοῦ Ἥλιου (τοῦ Χριστοῦ)· χαῖρε, οὐράνιο φῶς ποῦ ἡ λάμψη σου ποτὲ δὲ σβήνει.

Χαῖρε, ἀκτίς νοητοῦ Ἥλιου· χαῖρε, βολίς τοῦ ἀδύτου φέγγους.

Χαῖρε ἀστραπή ποῦ καταλάμπεις τίς ψυχές· χαῖρε, βροντὴ ποῦ τοὺς ἐχθροὺς (τοὺς δαίμονες) φοβερίζεις.

Χαῖρε, ἀστραπή τὰς ψυχὰς καταλάμπουσα· χαῖρε, ὡς βροντὴ τοὺς ἐχθροὺς καταπλήττουσα.

Χαῖρε, γιατί ἀνατέλλεις τὸ πλουσιότερο φῶς (τοῦ Χριστοῦ), χαῖρε γιατί ἀναβλύζεις τὸν ἀστείρευτο ποταμὸ.

Χαῖρε, ὅτι τὸν πολὺφωτον ἀνατέλλεις φωτισμόν· χαῖρε, ὅτι τὸν πολὺρῥητον ἀναβλύζεις ποταμόν.

Χαῖρε, ἐσὺ ποῦ εἰκονίζεις τὸν τύπο τῆς κολυμβήθρας· χαῖρε, ἐσὺ ποῦ ἀπαλείφεις τὸ ρύπο τῆς ἁμαρτίας.

Χαῖρε, τῆς κολυμβήθρας ζωγραφοῦσα τὸν τύπον· χαῖρε, τῆς ἁμαρτίας ἀναιροῦσα τὸν ρύπον.

Χαῖρε λουτήρα (λουτρὸ) ποῦ ξεπλένεις τὴ συνείδηση· χαῖρε, κανάτι ποῦ κερνάς ἀγαλλίαση.

Χαῖρε, λουτήρ ἐκπλύνων συνείδησιν· χαῖρε, κρατήρ κερνῶν ἀγαλλίασιν.

Χαῖρε, ὁσμὴ τῆς εὐωδίας τοῦ Χριστοῦ· χαῖρε, ζωὴ τῆς μυστικῆς τράπεζας.

Χαῖρε, ὁσμὴ τῆς Χριστοῦ εὐωδίας· χαῖρε, ζωὴ μυστικῆς εὐωχίας.

Χαῖρε Νύμφη, ἀνύμφευτε.

Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ὁ πληρωτὴς τοῦ χρέους ὅλων τῶν ἀνθρώπων, θέλοντας νὰ πληρώσει τίς παλιές ὀφειλές, ἦλθε αὐτοπροσώπως πρὸς αὐτοὺς ποῦ ἔφυγαν μακριὰ ἀπ' τὴ θεία Χάρη Του· καὶ ἀφοῦ ἔσχισε τὸ γραμματίο τῆς ὀφειλῆς, ἀκούει ἀπ' ὅλους Ἀλληλουῖα.

Χάριν δοῦναι θελήσας, ὀφλημάτων ἀρχαίων, ὁ πάντων χρεωλύτης ἀνθρώπων, ἐπεδήμησε δι' ἑαυτοῦ, πρὸς τοὺς ἀποδήμους τῆς αὐτοῦ χάριτος· καὶ σχίσας τὸ χειρόγραφον, ἀκούει παρὰ πάντων οὕτως· Ἀλληλουῖα.

Καθὼς ψέλνουμε ὕμνους στὸν τόκο σου (στὸ Χριστό), Θεοτόκε, ἐσένα ἀνυμνοῦμε ὡς ἔμψυχο ναὸ τοῦ Θεοῦ. Γιατί με τὸ νὰ κατοικήσει στὴ κοιλιὰ σου ὁ Κύριος, ποῦ κρατεῖ στὸ χέρι Του τὰ πάντα, σὲ ἀγίασε, σὲ δόξασε καὶ δίδαξε ὅλους νὰ σοῦ φωνάζουν·

Ψάλλοντές σου τὸν τόκον, ἀνυμνοῦμέν σε πάντες, ὡς ἔμψυχον ναὸν Θεοτόκε· ἐν τῇ σῆ γὰρ οἰκήσας γαστρί, ὁ συνέχων πάντα τῇ χειρὶ Κύριος, ἠγίασεν, ἐδόξασεν, ἐδίδαξε βοᾶν σοι πάντα·

Χαῖρε, ἐσὺ ποῦ ἐγίνες σκηνὴ τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου· χαῖρε, ἐσὺ ποῦ ἀναδείχτηκες Ἁγία πάνω ἀπ' ὅλους τοὺς Ἁγίους.

Χαῖρε, σκηνὴ τοῦ Θεοῦ καὶ Λόγου· χαῖρε, Ἁγία Ἁγίων μερίζων.

Χαῖρε, κιβωτὴ ποῦ χρυσώθηκες με τὴ χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· χαῖρε, θησαυρὸ τῆς ζωῆς ἀνεξάντλητε.

Χαῖρε, Κιβωτὴ χρυσωθεῖσα τῷ Πνεύματι· χαῖρε, θησαυρὸ τῆς ζωῆς ἀδαπάνητε.

Χαῖρε, στέμμα πολῦτιμο βασιλέων εὐσεβῶν· χαῖρε, σεβάσμιο καύχημα ἱερέων εὐλαβῶν.

Χαῖρε, τίμιον διάδημα βασιλέων εὐσεβῶν· χαῖρε, καύχημα σεβάσμιον ἱερέων εὐλαβῶν.

Χαῖρε, ὁ ἀκλόνητος πύργος τῆς Ἐκκλησίας· χαῖρε, τὸ ἀπόρθητο τεῖχος τῆς βασιλείας.

Χαῖρε, τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἀσάλευτος πύργος· χαῖρε, τῆς βασιλείας τὸ ἀπόρθητο τεῖχος.

Χαῖρε, ἐσὺ ποῦ με τὴ χάρι σου στήνονται τρόπαια (νίκες πνευματικές)· χαῖρε, ἐσὺ ποῦ με τὴ δύναμή σου οἱ ἐχθροὶ συντρίβονται.

Χαῖρε, δι' ἧς ἐγείρονται τρόπαια· χαῖρε, δι' ἧς ἐχθροὶ καταπίπτουσι.

Χαῖρε, τοῦ σώματός μου ἡ θεραπεία· χαῖρε, τῆς ψυχῆς μου ἡ σωτηρία.

Χαῖρε Νύμφη, ἀνύμφευτε.

Χαίρε, χρωτὸς τοῦ ἑμοῦ θεραπείᾳ· χαίρε, ψυχῆς τῆς ἑμῆς σωτηρία.

Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε.

Ἦ πανύμνητε Μητέρα, ἡ τεκοῦσα τὸν πάντων Ἁγίων ἀγιώτατον Λόγον (ἐκ γ´): δεξαμένη τὴν νῦν προσφορὰν, ἀπὸ πάσης ῥῦσαι συμφορᾶς ἅπαντας· καὶ τῆς μελλούσης λύτρωσαι κολάσεως, τοὺς σοὶ βοῶντας· Ἀλληλούϊα.

Καὶ πάλιν τὸν πρῶτον Οἶκον· Ἄγγελος πρωτοστάτης (σελ. 54). **Εἶτα, τό·** Τῆ ὑπερμάχῳ... (σύντομον): **Τρισάγιον καὶ τὸ οἰκεῖον Κοντάκιον·** Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως... Κύριε, ἐλέησον (μ´). Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ... Ἄσπιλε, ἀμόλυντε..., Καὶ δὸς ἡμῖν Δέσποτα... **κ.λπ. (ἄνευ Εὐαγγελίου). Ἡ Ἀπόλυσις.** Εὐξώμεθα..., Τὴν ώραίότητα..., Δι' εὐχῶν... (σελ. 62-80).

Ἦ πανύμνητη Μητέρα, ποὺ γέννησες τῶν Ἁγίων ὅλων τὸν Ἀγιώτατο Λόγο (3 φορές): ἀφοῦ δέχτηκες αὐτὴ τὴν προσφορὰ τῆς δοξολογίας μας, φύλαξέ μας ὅλους ἀπὸ κάθε συμφορὰ καὶ λύτρωσε ἀπὸ τὴ μέλλουσα κόλαση ἐμᾶς ποὺ σοῦ φωνάζουμε δυνατὰ Ἀλληλούϊα.

Καὶ πάλι τὸν πρῶτο Οἶκο· Ἄγγελος πρωτοστάτης... (σελ. 55). **Ἔπειτα·** «Τῆ ὑπερμάχῳ...» (σύντομο). **Τρισάγιο·** «Ἄγιος ὁ Θεός...», **Κοντάκιο·** «Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως...», καὶ ὅλα ὅσα ἀναφέρονται τὴν πρώτη Ἑβδομάδα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο, καὶ ἡ ἀπόλυσις· «Δι' εὐχῶν...» (σελ. 63-81).

Ε´

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ Ε´ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Τῆ Παρασκευῆ τῆς Ε´ ἐβδομάδος τῶν Νηστειῶν, καθ' ἣν ἀναγινώσκονται ἅπαντες οἱ Οἶκοι τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, μετὰ τὸ Ἄξιόν ἐστίν, τοῦ Μικροῦ Ἀποδείπνου, ψάλλεται δις εἰς ἄργον βυζαντινὸν μέλος καὶ ἅπαξ σύντομον, τὸ Ἀπολυτικίον Τροπάριον.

Ἦχος πλ. δ´. Αὐτόμελον.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς, λαβὼν ἐν γνώσει, ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Ἰωσήφ, σπουδῆ ἐπέστη, ὁ Ἀσώματος, λέγων τῇ Ἀπειρογάμῳ· Ὁ κλίνας τῆ καταβάσει τοὺς οὐρανοὺς, χωρεῖται ἀναλλοιώτως ὅλος ἐν σοί. Ὅν καὶ βλέπων ἐν μήτρᾳ σου, λαβόντα δούλου μορφὴν, ἐξίσταμαι κραυγάζειν σοι· Χαίρε, Νύμφη ἀνύμφευτε!

Ε´

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ 5ης ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Ψάλλεται ὀλόκληρη ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου μετὰ τὴν ἐξῆς τάξιν·

Τὸ Μικρὸ Ἀποδείπνο μέχρι τὸ «Ἄξιόν ἐστίν...» (σελ. 26).
Ἀκολουθῶς τὸ τροπάριο·

Ὅταν ὁ Ἀσώματος (ἀρχάγγελος Γαβριὴλ), πληροφορήθηκε αὐτὸ ποὺ με τρόπο μυστηριώδη τοῦ παραγγέλθηκε (ἀπὸ τὸ Θεό), παρουσιάστηκε ἀμέσως στὴν οἰκία τοῦ Ἰωσήφ, λέγοντας σ' αὐτὴν ποὺ δὲ γνώρισε γάμο (στὴ Θεοτόκο): Αὐτὸς ποὺ με τὴν κατάβασί Του (στὴ γῆ) χαμήλωσε τοὺς οὐρανοὺς, ἔρχεται νὰ χωρέσει ὀλόκληρος χωρὶς καμιά ἀλλοίωση μέσα σου. Αὐτὸν βλέποντάς Τον μετὰ στὴν κοιλιὰ σου νὰ παίρνει τὴ μορφὴ δούλου (νὰ ταπεινώνεται καὶ νὰ γίνεται ἄνθρωπος) με καταλαμβάνει ἔκσταση καὶ δέος καὶ σοῦ φωνάζω δυνατὰ· Χαίρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Στὴ συνέχεια ὁ ἱερέας διαβάζει τὴν πρώτη στάση τῶν Χαιρετισμῶν (Α-Ζ). Ἔπειτα ψάλλονται οἱ Α´ καὶ Γ´ ὠδὲς τοῦ Κανόνα καὶ τὸ «Τῆ ὑπερμάχῳ...». Ἀκολουθεῖ ὑπὸ τοῦ ἱερέως ἡ ἀνάγνωση τῆς δευτέρας στάσης (Η-Μ). Ψάλλονται στὴ συνέχεια οἱ Δ´, Ε´ καὶ ΣΤ´ ὠδὲς τοῦ Κανόνα, καὶ μετὰ πάλι τὸ «Τῆ ὑπερμάχῳ...». Ἀκολουθεῖ ἡ ἀνάγνωση τῆς τρίτης στάσης (Ν-Σ). Ψάλλονται οἱ ὑπόλοιπες ὠδὲς τοῦ Κανόνα· Ζ´, Η´ καὶ Θ´ καὶ πάλι τὸ «Τῆ ὑπερμάχῳ...». Ἀκολουθῶς ἡ τέταρτη καὶ τελευταία

στάση τῶν Χαιρετισμῶν (Γ-Ω καὶ Α). Τὸ «Τῆ ὑπερμάχῳ...»· τὸ
Τρισάγιο καὶ τὰ ὑπόλοιπα τοῦ Ἀποδείκνου. Πρὶν ἀπὸ τὸ «Δι'
εὐχῶν...» ψάλλεται τὸ «Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου...».
